

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی رۆشنیبری

*

خاوهنی ڤیمتیاز: شهوکهت شیخ یهزدین

سهرنووسه: بهدران شههمهدههیب

وهنهوشه ی شازن

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی نارس، گهړهکی خانزاد، ههولتیر

وهنهوشه‌ی شازن

کۆمه‌له‌ چیرۆکیکی هاوچه‌رخ‌ی فارسییه

وه‌رگیترانی:

که‌ریم سوّفی

کتیب: وه‌نه‌وشه‌ی شازن - کۆمه‌له‌ چیرۆکیکی هاوچه‌رخ‌ی فارسییه

وه‌رگیترانی: که‌ریم سوّفی

بلاو‌کراوه‌ی ناراس - ژماره: ۴۹۲

ده‌ره‌یتانی هونه‌ریی ناوه‌وه و به‌رگ: ناراس نه‌کرده‌م

هه‌له‌گری: شپ‌زاد فه‌قی ئیسماعیل

سه‌ریه‌رشتیی چاپ: ناو‌ره‌حمانی حاجی مه‌حموود

چاپی یه‌که‌م، هه‌ولیر - ۲۰۰۶

له‌ کتیب‌خانه‌ی گشتیی هه‌ولیر ژماره (۶۶۰) ی سالی ۲۰۰۶ ی دراوه‌تی

به راڻي

ٺهه چيڙوڪانهي لٽرهدا بلاوڪراونه ته وه، بریتين له پازده چيڙوڪي فارسي، واته هه له بنهه ته وه له زماني سههه ڪييه وه وهه رگيڙدراون، هه موويان کاتي خوي له گوڦارو رڙوڻا مهه ڪاندا بلاوڪراونه ته وه لٽرهدا هه وڻ دراوه شيوازي نووسين و رينوسه ڪان بهه ڪ بخرتين. ٺهه گهه رچي قوڻاغ و سههه دهه مي ڙياني چيڙوڪنووسه ڪان جياوازي بيان هه بهه، بهه لام هه موويان وهه ڪو ناوهه رڙوڪ لايان له ڪيشهه مرڙفايهه تيبهه ڪان، يان گهه رتي ڪي ناوهه ڪو مهه لڳاهه ي خويان ڪر دووهه ته وه و بهه شيوه بهه ڪي هونه ري - مهه بهه ست هونه ري چيڙوڪنووسينه - خستويانه ته روو ڪيشهه ڪان له زور رووه وه له ڪيشهه ي ڪو مهه لڳهه ي ڪوردي زور دوور نينه و له هه مان ڪاندا بهه شي ڪي زوري ڪو مهه لڳهه ڪه مان هه له نيوياندا دهه ڙين، بويهه رهه نڱهه زور له و چيڙوڪانهه دهه رين بن له ڪيشهه و گهه رتي ناوهه ڪو مهه لڳاهه ي خوشمان، هه له م سونگهه وهه ش چيڙوڪه ڪان هه لٽرهدراون و وهه رگيڙدراون.

ودنه‌وشه‌ی شازن

موجته‌با مینه‌وی

دیتشا بۆکه سیتیک که بیه ویت که میتیک ته نیاو ئاسووده بیت. به رهو ئه وئ ههنگاوی نا. له هیکه وه چاوی به سه ریازتیکی بالا بهرز کهوت که له ناوه راستی چیمه نه که دا راوه ستابوو، به للام نه که ههر به ته واوی له ناوه راستدا، به لکو چند پییه که ئه ولاتر. زۆر به نا به دلاییه وه رییه که ی خۆی گۆری و زوو له وئ دوور کهوته وه! له نکا ورا وای به خه یالدا هات که بۆچی ده بی ئه م سه ریازهیان به تایبهت ئالم شوینه دانابن؟! زۆری چه ز ده کرد که ته نیا بیت و ههست و بییری خۆی ریک بخت هه تاکه له گه ل قه یسه ردا یه کدی ده بینین نه بادا قسه یه کی خراب و ناریتی که له دم ده رچن، به للام به درتیژیایی ژبانیسی هه رگیز نه یه توانیوه و از له شتیک بیینی که تیی نه گه یشتیب! ئه مه شیان دیسان هۆیه کی تری سه رکه و تنی کاره کانی بوو. خۆ ئه گه ر شتیکی بیینیبا یه و لیتی تینه گه یشتبا یه ئه و نه ده ی لی ده پیچا یه وه و به دوایدا ده گه را هه تا نه یینیبه که ی بۆ ئاشکرا ده بوو.

به هه رحال. گه رایه وه و چوو له لای سه ریازه که. پاش ئه وه ی ئه م پاسه وان ههش به پیی ده ستوو رو نه ریتی دروست، سه لامیتیکی بۆ کرد، پسمارک لیتی پرسی: «ئه گه ر لاتان زه حمهت نه بی بلی، بزانه تۆ لیره دا خه ریکی پاسه وانی چیت؟» وارپکه وت ئه م سه ریازه خه لکی (فنلندا) بوو. هیشتا فیری شیوه زمانی ئه ده بی ده ربار نه بوو بوو، به زمانیتیکی زۆر رهق و سارد وه لامی دایه وه: «من چوزانه؟!» پسمارک، ئا وریکی دایه وه گوتی: «ئاخر ئه مه هیه چ مانای نییه ئه گه رله سوو چیکی ئه و رییه وه ستابای. یا به لایه نی که می به ته واوی له ناوه راستی ئه م چیمه نه دا راوه ستابای، هه ریاشتر بوو هه رچه نه ده ئه مهش ئه و نه ده فه رق ناکات و به ما قوولیش نایه ته به رچا و...» سه ریازه که که میتیک تووره بوو له وه ی کابرایه کی لاوه کی که جلی سه ربازی له به رنییه، هاتوو هه وشی لی ده گری، بۆیه ئا و وه لامی دایه وه: (گوتیان له کوئی راوهسته، له وئ راوههستم.) ئاخر کئی پیی گوتی که لیره راوهستی؟! له سه ر فه رمانی سه ردار ی پاسه وانان، ئیتر له سه ری مه رۆ...

پسمارک پیاسه ی خۆی کرد و گه رایه وه کۆشک، به للام نه یه توانی مه سه له ی ئه م پاسه وان هه له بیرخۆی بباته وه که به وه پیری ئارام و دان به خۆ داگرتن ئیشک ده گری و ناشزانی پاسه وانی چیه! پاش نان خواردنی به یانی، بر دیانه لای قه یسه ر، دوا ی که میتیک گه فتوگۆ، قه یسه ر سه ری سو رمابوو له وه ی که کابرایه کی ئا و پهرتشان خه یال و هه ست شیوا و چۆن ئه و ها له ته واوی ئه و رو پا دا نا و بانگی ده ر کردوه، وه کو بلیمه تیکی رامیاری له دنیا دا ناسرا وه بۆیه پیی گوت: واپیته چن هیشتا له مه به ست حالی نه بووی؟ بۆیه ناچارم که باشتر روونی بکه مه وه: ده ته وئ بزانیته من سه ریازه کانی خۆم له پۆلۆنیادا چۆن دابهش ده کم وه چ شوینیکیان داده نیم؟. پسمارک قسه که ی پی بری و گوتی: «له ناوه راستی باغچه کان!»

قه یسه ر سه رسام بوو، وشت وشت تیی رام!

پسمارک یه کسه ر هاته وه سه رخۆ، خۆی خر کردوه و راست و دروست دانیشته و گوتی: «هیوادارم که ئیمپراتۆری پایه به رزه له به نه ده ببورن، راستییه که ی من دوینی به یانی شتیکم بیینی، لیم بووه به مه ته ل و مه راق ته واوی بیرو هۆشی خه ریک کردووم!»

قه سه ر گوتی: (به راست؟ ده کری پسرسم چی بووه! ئابه م شیوه یه بیرو هۆشی خه ریک کردووی؟ چونکه ئیمه هه زده که یین میوانه که مان له هه موو بارپکه وه به خۆشی را بویری و هیه زویر و بیزار نه بیت.)

پسمارک مه سه له که ی گپرایه وه، قه یسه ر برۆکانی ویک هاتنه وه و که میتیک بییری کرده وه و پاشان گوتی: (گوت ئه و باغچه یه ی که له و پیری دارستانی چرۆکانه وه یه؟ به مه زنده ی من ئه م باغچه یه له دیره مانه وه بۆ مه شق کردن و نیشان پیکانندن به کار ده هینرا، به لی، خۆیه تی... ئیستاکه دیته وه بیرم، منیش به لایه نی که می پیچ سه د جار ئه م سه ریازه یه م له نیو

ئەم باغچە يەدا دیو، بەلام هیچ وەختی بیرم لەو نەکردۆتەووە که لێی بکۆلمەووە دا بزنام ئەم سەربازەیان بەچ کارێک لێرە داناو! وەرە ئیستا با پێکەووە بچین و لە خۆی پیرسین. گەلە نامە ی رێککەوتنە که شمان دەخەینە دوای نیوەرۆ.

هەلسان و پێکەووە رویشتن بۆ شوێنی مەشق کردنە که.

پاسەوانە که ی سەر لە بەیانی لەوێ نەما بوو، بەلام سەربازێکی تر هاتبوو جیگا که ی. بەتەواوی لە هەمان شوێنی ئەو راوە ستابوو. ئەمیش هەر وەکو پاسەوانەکانی تر بەهەمان رێزو ئەدەبەووە سلای کرد. قەیسەر لێی پرسى:

«چی دەکە ی لێرە؟» سەربازە که بەترس و لەرزەووە گوتى: «قوربان، نازانم!» دەستووردرا که سەرداری پاسەوانەکان بین، بەلام ئەویش هیچی نەزانى! هەر که جیگى پاسەوانەکانیان هینا، پێی راگە یانندن که هەر شوێنیک پاسەوانی لێ رابووەستى بە پێی دەستوورو فرمانی سەرەنگە! ئابەم جۆرە قەیسەر فەرمانی دا سەرەنگی پاسەوانانی تایبەتی ئیمپراتۆریان هینا. سەرەنگ روونی کردەووە که: «جێ و رێی یەک یەکی ئەم پاسەوانانە سەرەنگیکی دی که بەرلەووە ی من ئەم کارەم پێ بسپێردرێ دیاری کرد بوو، هەر وەها بەرنامە یەکی رێک خستبوو که وەزارەتی جەنگیش پاش پێدا چوونەووە گفتوگۆ کردن لەگەل وەزارەتی ناو خۆدا دەنگی لەسەردابوو و پەسندیشی کرد بوو، ئەگەرچی ئەوسەرەنگەش دەمیکە تەمەنی درێژی بۆ پاشای خواوێن شکۆ بەجێ هێشتوو، بەلام گومانی تێدانییە که دەقی پرپارەکان لە ئەرشیفی وەزارەتی جەنگدا پارێزاون.»

قەیسەر پرسى: «ئەدی باشە ئیووە لەم ماوێدەدا جێ و رێی ئەم پاسەوانانەتان قەت نەگۆربون؟»

سەرەنگ بەنەوازشەووە گوتى: پاشای بەرێزمان دلنیا بێت که

بەدرێژی ئەم دوازدە سالیە، بەندە هیچ گۆرانیکى لە جیگە ی پاسەوانەکاندا نەکردوو! هەرەکو چۆن لەو سالیەووە پلەیان بەرز نەکردبوو بەهەلی زانی که خزمەتەکانی ئەم چەند سالیە ی خۆی وەبیر قەیسەر بێنیتەووە رەوا یەتی خۆی بسەلمیتى. پاشان دووبارە گوتى: «قوربان، جیگای هیچ یەک لە پاسەوانەکان بەئەندازە ی پێیەک چییە نەگۆراو!» قەیسەر بوئەووە ی نەوێک پسمارک گومان لە کارامە یی کاربەدەستەکانی بکات، قەسەکانی لە کورتی برپەووە، هەر ئەوئەندە ی گوت: «زۆرباشە، دوای نانی نیوەرۆ باسی ئەم مەسەلە یە دەکەین، ئیستا بەزۆترین کات برۆ یەکسەر نووسراویک بۆ وەزیری جەنگ بنێرەووە تێیدا بلێ: دەمانەوێ بزانی ئەم سەربازە یە بۆچی لەم باغچە یەدا، بەتایبەتی ئالەم شوێنەدا پێویستە ئیشک بگریت؟» وەختی ئەم هەوالە گەیشتە وەزیری جەنگ، مەرسە چ قیامەتیک هەلسا! وەرە تەماشای که:

وەزیری جەنگ، هەرچەند کۆنە مارشالە بەساللا چووەکان هەبوو، داوای ئامادە بوونیانی کرد! دوو کاتژمێری رەبەق لەگەلێاندا کۆیۆو. کارمەندانى وەزارەتیش لە پشکنەر و ئەفسەری دەست که وتوو هەتا نووسەر و کاربەدەستانی تۆمارکردن هەموویان خەریکی گەران و سووران و پشکنین بوون، هەرچی گەنجینە و قەفەس و کارتۆن و دوۆسیە و میز و دۆلاب و سەبەتە ی کاغەزی بێ کەلکی وەزارەتە که هەبوو، هەمووی کون بەکون گەران تەپ و تۆزیک ئەوئاووە ی گرتبوو هەناسە ی لە پیاو دەبری، کاربەدەست و فەرمانبەرەکان هەمویان دەپژمین و دەکوێن. پیرترین کۆنە مارشالی ولات سەرەرای ئەووە ی که کەر بوو، ماوێدە کیش بوو لە ناو جێ کەوتبوو. وەزیری جەنگ ناچار بوو سواری گالیسکە یەک بێت و بەخۆی بچیتە مالى ئەو. پیرمارشال قەسەکانی وەزیری جەنگی بەرەوازی دەبیست و پێچەوانە تی دەگەیشت. وای دەزانى که مەملەکەتی ئیمپراتۆری لە بەر خزمەتەکانی کۆنی ریزی لێناووە بۆیە گوتى: (بەلێ، بەلێ باش تێدەگەم

کهوا ئیمپراتور دهیوئ بزانی که په نجاو پینچ سال له مه و بهر چوون و به چ پلانیتیک له شکرې عوسمانیم تیک شکاند! زور له جی و پتی خو به تی، چونکه هم کیشیه له هیچ یه که له کتیبه میژووییه کاند باس نه کراوه و هتا منیش له سه ره ژبانم و اباشه که پیرسن! بو نه وهی وه کو یادگار بو نه وه کانی دواي خو مان بمینیتنه وه...!) ئیستا نه گهر راستی مه سه له که تان دهوئ، نه سلنه مه سه له ی هم مارشاله و تیک شکاندنی له شکرې عوسمانی هه له ئارادا نه بووه، به لکو نه گهر بگه ریتینه وه سه ره میژووی عوسمانییه کان، نه وان ده لاین هم مه سه له یه به پیچه وان یه! به لام هه رچوئی بیت نه و مارشاله هه له نیو نوین ولیفه که ی خویدا به ده ست جی و پتی هه مو له شکرکی دیاری کردو بریاری دا که ته وای مه سه له که بگپرتنه وه.

وه زیری جهنگ، بیچاره دهستی کرد به هاوارکردن و دهسته کانی خوئی هینا و برد، وه کو که رولال به هیتما و تاماژه قسه ی ده کرد هتا له کو تا پیدا مارشالیان تیگه یاند که ئیمپراتور مه سه له ی شه پری نیوان روسیا و عوسمانی ناوی، هه ره نه وه نده ی دهوئ که بزانی خوئی چیه که به پتی نه خشه یه کی دیاری کراوی وه زاره تی جهنگ، ده بی له ناوه راستی باغچه ی پاشا به ته وای سی و هه وت شاقاو دور له شوینی نیشان شکاندن له لای خواری روئی روژ ناوایدا هه همیشه سه ربازیک ئیشک بگری!؟ پیره مارشال هه رکه له کاکله ی مه سه له که گه یشت، وه کو نه وه ی جامه ناویکی ساردی به سه ردا بکه ن، سپی هه لگه را، به بی نه وه ی به سه رخوئی بینی گوئی: «گه وره م، ده زانی که له م روژانه دا می شکم ته واونییه، به لام نه وه ی من بوئی ده چم نه مه یه که په نگه سه ره تای مه سه له که نه وه بوویت به ناوی سزادان و سه رزه نشت کردن هم سه ربازیه یان تا له و شوینه دانابیت!». وه زیری جهنگ دیسان به هیتما و تاماژه تپی گه یاند که هم سه ربازیه ساله های ساله هه له م شوینه دا به پاسه وانی راوه ستاوه.

پیره مارشال گوئی: سه یرنییه، ئاخه له زه مانی ئیمه شدا ئینجبات هه ر ئینجبات بووه...!؟

وه زیر گوئی: «ئپی سه ره رای نه مه، نه و سه ربازیه ئیدی سه ربازیه که ی تر نییه، گو راوه، هه ر چوار کاتژمیر جار تیک سه ربازیکی تر دیت و نوبه ت وهرده گری.»

مارشال گوئی: جاله مه باشترا! لیتره دا مه سه له که لایه نیکی تری لی ده بیتنه وه، حسیتی خو ت راگهرو بیبینه. هه ر چوار کاتژمیر یه که جار، له بیست و چوار کاتژمیردا ده کاته هه شت جار، نه خیر! بیست و چوار دابه ش سه ر چوار ده کاته شه ش، له هه ر بیست و چوار کاتژمیردا شه ش جار، شه ش له سی سه د و شه ست و پیچ روژ بده نه مه نه گه ر له کاتیکا سال که بیسه بی، که سی سه دو شه ست و شه ش روژه حسیتی نه که ی...»

وه زیری جهنگ، ئیدی تاقه تی نه ما گوئی بداته قسه کانی پیره مارشال، هه لسا و به کورتي خواحافیزی کردو به دل ساردی و ناومیدییه وه سواری گالیسکه که ی بو و گه راپیه وه وه زاره تی جهنگ.

له وه زاره تی جه نگی شدا هه ر چه ندی گه رابوون و سوورا بوون هزی سه ره کی دهر نه که وتبوو، نزیک روژ ناو ابوون وه زیری جهنگ به ناچار ییه وه چوه خزه مت قه یسه ر و به وپه ری ناخوشییه وه گوئی: «قوربان، هه ر چه ندی گه راین و سووراین هیچمان به هیچ نه کرد، له وه زاره تیش نه که سیک هه یه بزانی و نه به لگه نامه و ده فته ر و نوو سراویک هه یه نه وه یان تیدا تو مار کردی که بزچی ده بی هم سه ربازیه له ناوه راستی هم باغچه یه راپوهستی.»

ئاوا، پاش نیوه روئی نه و روژه، چه ند نه ندازیاریکی مه مله که ت له و باغچه یه دا خه ربکی لیکو لینه وه ی ناوچه یی بوون و زه ویان بست به بست لیکدا، که چی به هیچ شپوه یه که به لگه و ناسه واریکیان ده ستگیر

نەبوو، ورده ورده ئەم مەسەلەییە بەراڤەریەکی مێشکی قەیسەری خەریک کردبوو کە مەسەلەیی پەیمان بەستنی لەگەڵ ئیمپراتۆری ئەلەمان بەجاری لە بیر چوو بوو، ئەگەر راستیشت دەوێ هەتا پسمارکیش ئەم مەسەلەییە لە بیر کردبوو.

رۆژی دواییش هەر بەم جۆرە رۆیشت، وەزیری دەریار تەواوی کارە کەرە دەست و پێتو نەدەکانی قەیسەری کۆکردەوه، یەکە یەکە قەسەیی لەگەڵ کردن، بەلام بەهیچ ئەنجام نەگەشت. کار بەشۆنیتیک گەیشتەبوو هەتا خزمەتکارەکانی دەریار لە کاتی هات و چوونیاندا کە بەیەکتەری دەگەشتن لێکیان دەپرسی.. باشە ئاخر چۆن برباردرا کە ئەم سەربازەییە لە نیو ئەو باغچەییەدا بەپاسەوانی دابنێن؟! سێیەم رۆژ قەیسەر دەستووری دا کە بانگ رابھێڵ و جارچی بنێرنە نیو وڵات و دەستووری شاهانە بەئاگاداری خەلکی رابگەینن کە هەرکەسێک لە بنج و بناوانی ئەم مەسەلەییە ئاگاداریبەکی هەبێ، ئەوا بەخزمەتی پاشای پایە بەرزێ رابگەینێ. هەزار (مۆنیتا) (*) پاداشت وەردەگرێ هەرتاوانیکیشی کردبێ، ئەوا لێی دەبووردی.

لە کۆشکی پاشایەتیدا لە و بالاخانەییە، لەبن هەیوانی پیرزنییک دانیشتەبوو، خوری دەریست، هەندی لە تەک چەرخێ رستن خۆ خوارکاتەوه پشتی کۆمابۆوه. ئەم پیرەژنە لە تافی لاویدا شیرێ دابوو داپیرەیی ئەو قەیسەرە، ئافەرەتیکی بەناوبانگ بوو، بەلام بەم دواواییە تەمەنی، کاری ئەمە بوو کە خوری بریسی و بینیریته کارخانەیی پاشا هەتا خوانچەیی کەتانی بۆ قەیسەر لێ دروست کەن. کەس بەری وەلای ئەم پیرەژنەییە نەبوو! جگە لە و کچەیی کە خزمەتی دەکرد و لە چیشتخانەیی شاهانەدا خواردنی بۆ دەهینا.

(*) مۆنیتا: جۆرە دراویکی رووسی بوو کاتی خۆی.

ئەم دایەنە پیرە، بەکچەیی گوت «دەبێ چی رووی دابیت، نازانم چ خەبەرە دیسان، کەوا جارچی و چاوشانی پاشایەتی بەردەوام خەریکی زورناو کەرنا لێدان. وا دیارە کە رووگی جیهان. فەرمانیکی دەکردهوو و پتیبستە تەواوی دانیشتوان ئاگاداربن نەبادا بریاری جەنگی دابیت لەگەڵ پاشایانی تر». کچۆلە کە وەلامی دایەوه، رەنگە ئاگادار نەبیت؟ تەواوی ئەم هەرا و هۆریایە لە بەر خاتری یەک سەربازە! «کام سەرباز...؟» ئەو سەربازەیی کە لە ناوەراستی باغچەدا پاسەوانە...!

(کام باغچە؟) ئەو باغچەییە کە لە کاتی خۆیدا شۆینی مەشق و نیشان پێکان بوو. سەربازنیکیان بەپاسەوانی لە ناوەراستی ئەو باغچەییە داناوه و خەلکە کە هەموویان دەیانەوی بزنان کە ئەو سەربازە خەریکی پاسەوانی چیبە لە ویدا..!

پیرەژن هاواری کرد: خەلکی هەموویان دەیانەوی بزنان کە لە بەرچی ئەو سەربازەیان لەوی داناوه! خوا رەحمان پێ بکات، بەخوا سەیرمان بەسەر هاتوووه؟! کچۆلەیی خزمەتکار گوتی هەیی داد و بێ داد: «هیچ کەس نازانی - قەیسەر دەستووری داوه جار بدری هەر کەسێک هۆی ئەم مەسەلەییە بزانی، ئەوا هەزار مۆنیتای خەلات دەدەنتی.»

پیرەژن بەبزه خەنەوه گوتی: «هەزار مۆنیتا! پارەییەکی باشە، ئەگەر تۆ نیوہی ئەم پارەییەت دەبوو بارگە و جیهازیکی باشت بۆخۆت رێک دەخست و لەگەڵ ئەو باغەوانە جاحیلەیی کە هاواریته زەماوندت دەکرد. لەبەرئەوهی تۆ کچۆلەییەکی زۆر باشی و موحبیبەتی منت ویستوووه، حەزەدەکم بارگە و جیهازیکت بۆ رێک بخەم. وەرە دەستم بگرە و بگەینە بەردەم رووگی جیهان.»

کچۆلە دەستی گرت و لە پەژدەکی بردە خواری، هەر لەگەڵ گەیشتنە بەردەم قەیسەر، داپیرە بەرپێزەوه سلاوی کردو گوتی: «ئەگەر خاوەن شکۆی

پایه بهرز، رووگهی جیهان ری بدن، خزمه تکار تان، ده توانم چیرۆکی ئەو سەربازەتان بۆ بگێرمهوه که له ناوه راستی باغچه دا به پاسه وانی دانراوه! هفتا... ههشتا ساڵ له مه و بهر. له و شوینهی که شازنی خوا لیخوش بوو، داپیره ی پایه بهرزتان، تازه زهماوندی کرد بوو، رۆژتیکیان بریاری دا که بهرابرکیتی نیشانانی ساز بدری، چونکه لهو رۆژگارهدا خاتوونانی ده ربار هه موویان له یاری نیشانانی و نیشان پیکان کارامه و لی هاتوو بوون و شازنیش (یادی به خیر) له هه موویان کارامه تر و لی هاتوو تر بوو، دست و بازوویه کی زۆر جوانیشی هه بوو، خوای لی رازی بیت. ده زانی که بۆ نیشان پیکانندن چ له دست و بازوو باشتر نییه.

به هه رحال. خاتوونانی ده ربار، پاش نیوه رۆی رۆژتیکیان له م باغچه یه دا خرپوونه وه - به هاربوو، ئاوو هه وا زۆر خوش بوو، هه رکه خاتوونه کان یه که م تیریان هاویشته، به کۆمه ل تاویان داو چوون تا بزائن تیره کانیان چۆن نیشانه کانیان پیکاره. به لām شازن له نکا ورا له جیب خۆی چه قی و فرمانی دا که هه موویان بوستن، پاشان چه مایه وه و هاته سه ر چۆکان و هه موو خاتوونه کانی له ده ور کزیوونه وه. ئاله و شوینه دا وه کو له بیرم بی له ناوه راستی ئەو باغچه یه دا گۆله وه نه وشه یه ک رووا بوو، ئەمه ش یه که مین وه نه وشه ی ئەو به هاره بوو که که وتبووه به رچاوی شازن.

له و کاته ی که ته وای خاتوونانی ده ربار هه تبوونه سه ر چۆکان و ده وری شازنیان دابوو، هه روه ها ببوونه هۆی شار دنه وه ی جوانی ئەم وه نه وشه یه، چه یسه ر که ده بیته باپیره ی پایه بهرزتان گه یشته وئ، گوئی لی بوو که ژنه کان به شازنیان ده گوت: «دیتنی ئەم وه نه وشه یه نیشانه ی خوشبه ختییه خوای ده کرد کور ده بوو!» له م قسانه دا - باپیره گه وره ی پایه بهرزتان که ژنه که ی خۆی زۆر خوش ده و بیست و له خواشی ده و بیست کورپکی ببی، خواش نیازه که ی به جی گه یاندو کورپکی پیدایه که هه مان باوکی پایه

بهرزتان بوو. هه روه ها عه رزی جه نابی پایه بهرزتانی بکه م، که باپیره ی ئیوه ئەمانه ی له ژنان بیست، یه کسه ر ده ستووری دا که سه ربازتیک بنیتر له ته نیشته ئەم گۆله وه نه وشه یه دا رابه وستی و پایزگاری بکات تا له کاتی هاتوچۆ کردنی خاتووناندا له ژیری پیمان نه پلی شیتته وه.

ئهو شوینه ی که ئەم سه ربازه بیچاره یان لی دانا بوو، جیگای مه ترسی بوو، چونکه خاتوونان هه میشه تیریان ده هاویشته و ئەو سه ربازه ش راست که وتبووه سه ر پتی تیره کان. هه رکه شازن دیتی یه ک دوو جار تیری به بنا گویدا ره ت بووه. ده ستووری دا که کۆتایی به و به را برکیتی به یتن. به لām پاسه وانه که له هه مان جی مایه وه، تا خه لکی ئەو وه نه شه یه پان نه که نه وه. جیبی سه رسورمان نییه که له و ساوه تائه مرۆ هه میشه پاسه وانیکیان له م شوینه داناوه. ته وای مه سه له که ئەمه بوو که پیتشکه شی پایه بهرزتان کرا.»

پاشی ئەوه ی چه یسه ر چیرۆکه که ی بیست، پرسی: «باشه، ئەدی مه سه له ی ئەو وه نه وشه یه چی لی هاته!» یه کسه ر کۆمه لیک خه لک رایان کردو باغچه که یان هه موو پشکنی، به لām هه ر شوینه واریشیان نه دۆزیه وه، چه ندین ساڵ بوو که ئەو گۆله نه ما بوو! ون ببوو! به لām، نه خیر... هه تا هه تای ی ون نابیت. فه رمان درا که پاسه وانه که له و شوینه لادن، به پیبی رۆژگار چیرۆکی ئەم پاسه وانه و ئەو شوینه ی که لیی راده و هستا به ته وای له یادکرا، ئەو باغچه وانه جاحیل هه ش له گه ل کچۆله خزمه تکاره که دا زهما وندی کرد بوو، ساڵ هات و ساڵ چوو... خواش کچیتکی پی دابوون. کچه که ی ته مه نی گه یشته پینچ سالی، رۆژتیکیان له و باغچه یه ی که له کۆنه وه تایبه ت بوو بۆ مه شق کردن یاری ده کرد، چاوی به گۆله وه نه وشه یه ک که وت که له ناوه راستی ئەو باغچه یه دا رووا بوو. گۆله که ی قرتاندو به غار هیتایه لای دایکی و گوتی: (دایه، دایه، ته ماشای وه نه وشه ی سه ره تای ساڵ بکه!؟)

ئیتتر وا دهرده کهوئ ههر ئه وهندهی که پۆستاله قورسه کانی سه ربازی پاسه وان له م شوینه دوور که وتبووه گوله وه نه وشه سه ر له نوئ ژیا بووه ، به لام کوتایی مه سه له که ئیدی نه گه یشتبووه گوئی دانشتوانی کوشکی قه یسه ر. له راستیدا له ته وای ئه م چیرۆکه دا ته نیا یه ک شت له میتشکی خه لکیدا مایه وه ، ئه ویش ئه مه یه که ئیستاش ههر وه ختی که ده یانه وئ نامه ی پۆسته ی دایه ره بکه نه وه یا ئیشیک پاپه رین، ئه وا به کورتی قسه ده که ن و ده لئین: (ئاخر، باشه ، چۆن ده بی سه رباز له نیو ئه م باغچه یه لادری..!) زۆر به ی خه لکی نازانن که بنج و بنه وانی ئه م مه سه له یه چییه !....

تیببینی: ئه م چیرۆکه یه م له گۆفاریک وهرگیپراوه که ژماره و شوینی به سه ره وه /نه بوو/، ههروه ها نووسراوه به ره می (مجتبی مینوی ئیتتر نازانم نووسه ر خوئ نووسیویه تی، یان وه ری گپراوه... بۆ دنیایی و وه کو ئه مانه تیکی ئه ده بی ئه مه م تۆمار کرد.

تاریخانه

سابق هیدایهت

له (خونسار) له بهردهم گهراجی شار وهستا، نه گهرچی برپار وابوو به درپژای شه وه که رانه وهستین، به لام شوفیرو هه موو ریتواره کانی دیکه هاتنه خواره وه، من ته ماشایه کی ده رودیواری گهراج و قاوه خانه کهم کرد، بینیم نه وهنده میوان راگر نه ده هاتنه بهرچاو، پاشان چوومه نزیک ئوتومبیله که و بو براندنه وهی بیانوه کانم به شوفیره کهم وت : «به دلنیا بییه وه ده بی نه و شه و لیتره میئینه وه؟»

«به لئی، رینگاکه ناخوشه، نه شه و ده میئینه وه، سبهی له گه ل گهردی به یانی ده که وینه ری.» یه کسه ر بینیم نه و که سه هاته لام که پالتو که ی له خو وه رپچابوو، به ده نگیکی هیمن و له سه رخو وتی: «ئیره شوینتیکی له بارو گونجاو نییه! نه گه ر ناسیاویک، یان شوینتیکی بو خو ت ره چاو نه کردوه، ده کری بفرمونه مالی من.»

- زور سوپاس! نامه وی بیمه مایه ی زحمه تیتان.

- من حزه به یه کتر ناسین ناکه م، نه تو ده ناسم ونه ده شمه وی بتناسم! تامنه تت بیخمه سهر، به لام له وکاته ی که ژووریکم به ناره زووی خو م بو خو م دروست کردوه، ژووره که ی پیشترم به چو لئی ماوه ته وه، و اشی بو ده چم که له م قاوه خانه یه ئیسراحه تتره.

شبوازی قسه ساده و ساویلکه ویخ سه روبه ره که ی و یه کتر ناسین و ته کلیف کردنه که ی کاری تی کردم و تیگه شتم که و ا من له گه ل کابرایه کی ئاساییدا سه روکارم په پیدا نه کردوه، بو یه وتم: «زورباشه، ئاماده م...!» بی دوو دلئی، دوا ی که وتم! لایته که ی له گیرفانی ده ره یئاو ره شناییه کی راست و ره وانی توند که وته به رپیمن، چهند کولانیکی به رزو نزمی دیوار قورمان تیپه راند، دنیا کرو بیده نگ بو، به راده یه ک کشومات بو، مرؤ سامی لی نه نیشت. شوپه شوپری ئاوده هات و کزه بایه کی فینک له سه رووی دره خته کانه وه هه لئی ده کرد و ده پرژایه سهر روخسارمان، ترووسکه ی چرای

نه و پیاهوی شه وانه له سه ر پتی (خونسار) سواری ئوتومبیله که ی ئیمه ده بو، به باشی خو ی له پالتو زستان بیه سورمه بیه که ی وه رپیتچابوو، شه یقه که ی تاسه ر چاوانی لار کرد بو وه وه، وه ک نه وه ی بیه وی له روو داوه کانی دنیای ده ره وه و تیکه لبوون له گه ل خه لکی به دوور و پاریزراو بیت. پریاسکه یه کی وه رپیتچراوی له بن که وش ی بو، له نیو ئوتومبیله که دا به توندی دهستی پیوه گرتبو. له ماوه ی نه و نیو سه عاته ی که پیکه وه له نیو ئوتومبیله که دا بووین، به هیج شیوه یه ک تیکه ل قسه ی شوفیره که و سواری وه کان نه بو! خو ی خستبو وه ژیر بیر کردنه وه یه کی توند و دژوار. هه رکاتی گلویی ئوتومبیلتیکی یان روونا کاییه کی ده ره وه، ناو ئوتومبیله که مانی روونا ک ده کردوه، من به دزیبه وه سه یرتیکی ده م و چاویم ده کرد، سه روسیمایه کی سپی و رننگ هه لبز کاو، لووتیکی بچکوله ی قه له می و پیلوه کانی به هیلاکی هاتبوونه خواره وه، قورتیکی خری ده وری لیوه کانی، به توانایی و پر بار ده ری و ئیراده ی نه و یان ده گه یاند. وه ک نه وه ی که لله سه رتیکی له به رد داتا شراو بیت! ته نیا هه ندیک جار لازمانتیکی به لالیوه کانی دادینا و ئیدی له فیکران راده چوو! ئوتومبیله که مان

دووسى مال له دووروه به دى دهکرا! ماوه يهک تپه پرى له نيو بى دهنگى و کپيدا ده رويشتين، من بوته وهى هاوړتپه نه ناسياوه که م بينمه قسه، و تم: «ده بى تيره شارتيكى جوان بيت!»

وهک نه وهى به قسه کهى من سه رسام بيت، دواى که مخ وردبون وه، زور له سه ره خو وتى: له نيوان نهو شارانهى که من له ئيراندا بينيو من، خونسارم په سندر دوه، نهک له بهر نه وهى کشت وکال و دارو دره ختى بهردار و ناوى زور، به لکو زياتر له بهر نه وهى تاکو ئيستاش حاله ت و کهش وهواى دپرتينى خو پراستوه، چونکه هيشتا حاله تى کولان به دواى کولان، نيوان سه کوو پايه ي نه م خانوه قورانه و دارو دره خته بهرزه که کانيان له نيو کهش و هواى جاران ماون و ده کرى بون بکرتين و حاله تى ميوانداريکردنى خو مانه يان له ده ست نه داوه، يان ليره دا زياتر ليک ترازوو پهرتن، هه مان حاله ت که زياتر شاعيرانه خو يان دهنوين، روژنامه، نوتمبيل، فرۆکه و هيللى شه مه نده فهر له به لايه کاني نه م سه ده يه ن!! به تا بيه تى نوتمبيل به خو به م هوړنه و گروهوړه، وړه سکن و شوفيترا دوورترين کوپره گوندده بات، بيروراى تازه گه يشتووى ناخ و ناوه وه، سه ليقه ي خو اړوخپچ ولاساى گه وجانه له هه موو کون و که له بهر يکه وه ده چه پينى! روژناى لايته کهى ده ستى، له په نجه ره ي مال له کان ده داو ده بوت: «ته ماشاکه، په نجه ره نه خشيتراوه کان، خانوه ليک جياکان هه يانه، مرؤف هه ست به بونى خاک ده کات، بونى يو نجه ي درواوه، بونى پيسى ژيان، دهنگى شپره کلؤ و ته يرو تواري بچورک... خه لکى به ساللاچوو و ساده و نازار چه شتوو، نه مانه هه موويان دنباى له بيرکراوى کون ده خه نه وه يادو مرؤف له مقومقوى دنباى تازه دوور ده که نه وه...» پاشان په کسه ر وهک نه وهى به خو بيته وه که منى داوه ت کردوه، پرسى: «نانى ئيواره ت خواردوه؟»

- به لى، له گولپايگان نانى ئيواره م خواردوه.

چند دهو روو بارتيکمان جى هيشت، له کو تاييدا له نزيک چيايه ک، ده رگاي باغچه يه کى کرده وه و هه دوو کمان چووينه ژووره وه، گه يشتينه بهرده م بينايه کى تازه دروست کراو، چووينه ناو ژوورتيكى بچووک که يهک قه رويله ي سه فهرى و ميترتيک و دوو کورسى پشوودانى تيدابوو. چرا نه و تپيه کهى داگيرساند، چووه ژوورتيكى دى، پاش چند خوله کيک به بيتجامه يه کى گولدارى رهنگ گوشتى هاته وه و چرايه کى ديكه ي هيناو دايجيرساند، پاشان نهو پرياسکه يه ي له رى له لاي بوو، هيناو کرديه وه و ئاباژورتيكى (*) سوورى له شپوه ي ره حه تى دهره يناو خستيه سه ر چراکه، دواى که ميک رامان، وهک نه وهى له کارتيکدا دوودل بيت! وتى: ده فهرموون، بچينه ژوورى تا بيه تى خوم!

چرا کلاوداره کهى هه لگرت و به دالانتيكى ته سک و تاريكى تاقدارى هاوچه شنه تپه پهرين که له شپوه ي لوله يى دروست کرابوو، تاق و ديواره کاني به قوره سور سواغ درابوون و ناوه وهش به بهر په و کليمى سوور داپوشرابوون، ده رگايه کى ديكه ي کرده وه، چووينه حه وشه يه ک! له شپوه ي ژوورتيكى هيلکه يى بوو، وهک دياربوو، هيچ کون و کولانکه يه کى بو دهره وه نه بوو جگه له ده رگايه ک که به ره و دالانکه ده کرايه وه، به بى قورنه و به بى هيللى نه ندازه يى دروست کرابوو و ته واوى دارو ديوارو بنميچ و ناوه وهى به مه خمه رى سوور داپوشرابوو، لهو بون و به رامه قورسه ي که له هه وادا پهرش و بلاو بوو، پشيم روشت! چرا سووره کهى له سه ر ميتر داناو خو يشى له سه ر قه رويله کهى دانېشت که له ناوه راستى ژووره که دا بوو، ئامازه ي بو من کرد له روخ ميتره که له سه ر کورسيه ک دانېشتم، په رداختيک و گوژه يه ک دوى له سه ر ميتره که داناوو، من به سه رسامى و حه يرمانه وه ته ماشاى دهر و

(*) ئاباژور: کلاوه يه که ده خريته سه ر گلؤپ و چرا تا روژنايه کهى پهرش و بلاو نه بيت و به ره و ژيره وهى ناراسته بيت. (و)

دیوارم دهکرد و لهبهره خوومهوه، وام زهن دهکرد، بهدلنیا بییهوه کهوتوومه ته داوی یهکیتیک لهو نهخوشه شیتانهی که ئەمه ژووری ئەشکه نجهدانى ئەوهو بهرهنگی خوئینی دروست کردووه تا تاوانهکانی ئاشکرا نه بیت و هیچ کون و دهروازهیهکی بو دهروهه نهبوو که فریای مرۆف بکهوئیت! چاوهروانی ئەوه بووم که له هیتکهوه خوترمهیهکم بهتهوقی سهری بکهوئیت! یان دهرگا که دابخوئ و ئەم کهسه بهخوو بهکیردیتیک، تهوړیک هیرشم بکاته سه، بهلام ئەو بههه مان شتیوازه لهسه خۆیهکهی پرسى: «ژووړهکهی منت چۆن دیتته بهرچاوا!؟»

– ژووړ؟ بههخشن، من واههست دهکم له نیو کیسهیهکی نایلۆن دانیشتووم...!

ئەو بهبێ ئەوهی بایهخ بهقسهکهی من بدات، دووباره وتی: «خواردنی من شیره، توش دهیخوئی...؟»

-- سوپاس، من نانی ئیوارهم خواردووه.

«بهرداخه شیرتیک خراب نییه!»

گۆزهو پهرداخهکهی لهبهردهمی من دانا، ئەگهچى چهزم لى نهبوو، بهلام بتهوئ و نهتهوئ، پهرداخه شیرتیکم بهسه داکرت و خواردمهوه. پاشان خویشی شیرهکهی دی له پهرداخ کرد، زۆر له سهره خو قومی لى ددها و بهزمان دهووری لیوهکانی خوئی دهلیستهوه، لیوهکانی دهبريقانهوه، پیتلووی چاوهکانی بهشیتووه که خهفتهبار داکهتبوون، وهک ئەوهی یادهوهریبهک بهسه بکاتهوه، روخساری رهنگ پهریوی گههجهکه، لووته کورت و بیتگهدهکانی، لیوی گوشتنی، له بهردهم روئشایی سوور، حالهتیکى ههوهست بزۆینیان بهخوو گرتبوو، نیوچهوانیکی پانی ههبوو که دهمارتیکى شینی ئەستووری تیدا دهبیندرا، پرچه خورما بییهکهی هاتبووه سهرشانی، وهک ئەوهی لهگهڵ خویدا قسه بکات وتی: «من هیچ وهختی هاوبهشی کهیف وسه یفی که

سانی دیکه نهکردووه، هه میسه ههستیکی سهخت، یان ههستیکی بهدبهختی، پیشی لهمن گرتووه، دهردی ژیان، گرفتى ژیان، بهلام لههه موو ئەو گرفتانه گرنگتر، تیک گیران و شه پرکرنه لهگهڵ خه لکی، شه پرى کومه لگه ی بوگن، شه پرى خوراک و پوشاک، هه موو ئەوانه هه میسه بهرایى له بیدار بوونهوهی راسته قینه ی ئیمه دهگرن، سه رده مییک بوو، چوومه ناو ئەوانه وه، ویستم وهک خه لکانی دیکه رهفتار بکهم، ته ماشام کرد، گالته م بهخوم کردووه، ئەوهی کهوا زهن دهکرتیت خویشی و چیتته، هه موویم تاقی کردهوه، بینیم که یف و سه یفی خه لکانی تر به که لکی من نایهت، وام ههست دهکرد که هه میسه وله هه موو شوئیتیکدا بیانیم و غه ربیم و هیچ پیتوهندیه کم به خه لکانی دیکه وه نهبوو، من نه مده توانی خوم له گه ل ژبانی خه لکانی دی بگوانجینم. هه میسه بهخوم دهوت: رۆژیک دى له کومه لگا هه لدیم وله گوندیک، یان شوئیتیک گۆشه گیر دهیم. شوئیتیک که له ناخی خومدا، شوئیتیک که فیکره کانم تیدا په رتویلا ونه بین... من هه رله بنه ره ته وه به ته مه لى خو لقاوم، کارو هه ولدان ئیشی مرۆقی ناخ به تاله، به م هۆکاره وه ده یانه وئ ئەو چاله یه پر بکه نه وه که له ناو خو یاندا یه، ئیشی که سانیکی چاوبرسییه که له بن پنچکان سه ریان ده رکردووه، به لام باب و باپیرانی من که ناخ په تال و پرووت و ره جال بوونه، کارتیکى زۆریان کردووه و ره نجیکى زۆریان کیشاوه و بیریان کردووه ته وه و بینویانه ورد و درشتی ته مه لى یان تپه پانده وه. ئەم چاله یه ی ناو ئەوان پر بسوو، هه موو میراتی ته مه لى خو یان بو من به جى هیشته وه! من شانازی به باب و باپیرانم ناکه م، وپرای ئەمه له م ولا ته دا، وه کو شوئینانی دیکه چینه کان بوونیان نییه، هه ریه کتیک له و ولا تانه وه ده سه لاته، ئەگه ر به باشی کون و که لینه کانیان بيشکنی، دووسى پشت به ر له وان، دز، رپنگر، ده رۆزه که ری ده ربار، یان پارهدار بوونه، خو ئه گه ر زیاتریش پی له سه ر باب و باپیرانم دا بگرم، ئەوه باپیره گه و ره ی هه موو که سى، ده گاته وه سه ر گو ریا و

شەمپانزە، بەلام لیترەدا شتیک هەیه، من بۆ کارکردن نه خولقاوم، تەنیا کەسانی تازە پینگەبشتوو لەم ناوەدا دەتوانن بەقسەى خۆیان لە نیو ئەم ژینگەیهدا توانای خۆیان بخەنە روو، کۆمەلگەیهکیان بەپیتی هەوێست و هەلپەوئارەزوی خۆیان دروست کردوو و لە بچووکترین ئەرکەکانی ژياندا، دەبێ یاسا بەزۆرەملی و کۆیلەئاسا وەک کەبسوول قووت بدەن، ئەم کۆیلەتییهی کەناویان لێناوە کار و هەموو کەسێکیش بۆ مافی ژيانی خۆیان، دەبێ دەرۆزە لەوان بکەن، لەنیو ئەم ژینگەیهدا، تەنیا کۆمەلە دزیک، گەوج و بێ شەرم ونەخۆش، مافی ژيانیان هەیه، خۆ ئەگەر کەسێک دز و دەررون نزم و کاسە لیس و کوسکیش نەبێ، دەلێن (شایانی ژيان نییه!) ئەودەردانەى کە من هەمە، ئەو بارە مێراتییهی کە لە ژیریدا چەمابوووه، ئەوان ناتوانن تێی بگەن! ماندوووبون و هیلاکی باب و باپیرانم لە نیومندا مابوووه و نوستالیزیای ئەم رابردووم لەخۆمدا هەست پێکرد.

«دەموست وەک زیندەوهرانی زستانی، بچمەوه ناو کونیک، لە نیو تاریکی خۆمدا نقووم بێم و لە نیو خۆمدا هێز پەیدا بکەم، هەرۆه کو چۆن لە نیو تاریکخانهدا وینەى سەر رووی جام دەر دەرکەوێ، ئەو شتانهی کە لە نیو ئادەمیزاددا ناسک و شاراوێن، بەهۆی راکەرکە و هەراو هۆریاو رووشنای دەخنکین و دەمرن، تەنیا لە نیو تاریکی و کپییدا بە بۆ ئادەمیزاد دەر دەر و شیتەوه، ئەم تاریکییه لە نیو خۆمدا بوو، بێ مەبەست هەولم دا ئەوان بەرز بکەمەوه... ئەوداخەى کە هەمە ئەو یەکە بۆچی بێ ئاگا لە خۆم، بۆماو یەک پەپرەوی خەلکانی دیکەم کرد! ئیستا تینگەبشتەم کە پێر بایەخترین بەش لە مندا، هەمان تاریکی و هەمان بێدەنگی بوو! ئەم تاریکییه لە نیو مۆخی هەموو تەکاندەرێکدا هەیه. تەنیا لە کاتی گۆشەگیری و گەرانەوه بەرو خودی خۆمان، ئەوکاتەى. کە لە دنیای دیار دەدا دوور دەرکەوینەوه، لامان دەر دەرکەوێ، بەلام هەمیشە خەلکی هەول

دەدەن لە و تاریکییه و گۆشەگیرییهدا راکەن! گۆچکەى خۆیان لە بەرامبەر زەنگی مەرگدا دابخەن، کەسایەتى خۆیان لە نیو داد و بێداد و هەرا و هۆریای ژياندا بێرێنەوه و لەناو بێن! وەک سۆفییهکانیش و تەنى، نامەوێ «نووری هەقیقەت لە مندا بێرێنەوه!» بەپێچەوانەوه، لە چاوەروانی هاتنی ئەهریمەنم، دەمەوێ بەو جۆرەى کە لە نیو خۆمدا هەم، بێدار بێمەوه! من حەزم لە رێستەى بریقەدارو ناواخن پووجەلەکانی رووناکبیران نییه و ناشمەوێ لە پێناو پێداووستییه چەپەلەکانی ئەم ژيانەشدا، کەسایەتى خۆم بدۆزێنم کە بەگۆتێرەى هەواو ماشای دزان و قاچاغچیان و پارە پەرستانى گەوج و گیل فەراهەم بووه و بەرپێوه چوو.

«تەنیا لە نیو ئەم ژووهرەدا یە کە دەتوانم لەناو خۆمدا بژیم و هێزو توانام بەلاش و بەخۆپایی نەرۆت، ئەم تاریکی و رووناکییه سووره، بۆمن پێویستە، ناتوانم لە نیو ژووهرێکدا دانیشم کە پەنجەرەى لە پشت سەرەو هێت، وەک بلیی بێرۆکەکانم پەرتویلاو دەبن! کە بێم بەرووناکایی نایە، لە بەردەم رووناکاییدا هەموو شتیک بەرپەنەق و لووس و ئاسایی دیتە بەرچاو، ترس و تاریکایی، سەرچاوەى جوانناسین، پشیلەبەک بەرپۆژ، ئاژە لێکی ئاساییه، بەلام بەشەوله نیو تاریکاییدا، چاوەکانی دەر دەر و شیتەوه و تووکی لەشى دەر و سکیتهوه جوولانەوه کەى پەنھان و رەمزدار دەبن، بنەگۆتیک کە بەرپۆژ کزو مەلوولە و تەونى جالجالۆکە دایپۆشپوه، شەو وەک ئەو وایە کە چەندان نەیتى لە دەوریدا شەپۆل دەدەن و واتایەکی تایبەتى بەخۆى دەبەخشیت، رووناکایی هەموو جوولێنەرەکان بێدار و ئاگادار دەکاتەوه، لە تاریکایی شەودایە کە هەموو ژيان، هەموو شتیکى ئاسایی، حالە تیکى رەمز ئاسا بەخۆوه دەگرن، تەواوی ترسە بزبووهکان، بێدار دەبنەوه لە تاریکاییدا ئادەمیزاد دەخەویت، بەلام دەبیسیت. خودی کەسە کە بێدارە و ژيانى راستەقینەش ئەوکات دەست پێدەکات، ئادەمیزاد لە پێداووستییه هیچ و پووجەکانی ژيان بەدوورە و

پیتوستی پیتیان نییه و بهناو دنیاکانی معنه ویدا ری دهکات، نهوشتانهی دیتتهوه بیر که هه‌رگیز په‌ی پی نه بردوون...

دوای ئەم گوتاره چروپره، یه‌کسه‌ر بێده‌نگ بوو، وه‌ک نه‌وه‌ی مه‌به‌ستی له‌م هه‌موو قسه‌کردنه‌دا، پاکانه‌کردن بێت بۆ خۆی! ئایا نه‌و که‌سه، مندالی خانه‌واده‌یه‌کی شه‌که‌ت و ماندوو و بێزار له‌ ژیان بوو، یان نه‌خۆشییه‌کی سه‌یرو غه‌ریبی هه‌بوو! به‌هه‌ر حال وه‌کو خه‌لکی ئاسایی بی‌ری نه‌ده‌کرده‌وه! من نه‌مده‌زانی چ وه‌لامی‌کی بده‌مه‌وه! سه‌رو سیمای حاله‌تیکی تاییه‌تی به‌خۆ وه‌گرتبوو. نه‌و هه‌تله‌ی که به‌پۆخ لیۆبه‌وه تیده‌په‌ری قوولت‌تر و توخت‌ریبوو، ده‌ماریکی شین له‌نیو چه‌وانیدا ره‌پ ببوو، وه‌ختی قسه‌ی ده‌کرد، لاپه‌ری که‌په‌وه‌کانی وه‌له‌رزه‌ده‌که‌وتن، ره‌نگ په‌ریویه‌که‌ی له‌به‌رده‌م رۆشنای سووردا، حاله‌تیکی هیلاکی و خه‌مباری به‌سه‌روسیمای ده‌به‌خشی. له‌که‌له‌سه‌ریک ده‌چوو که له‌شه‌می دروستیان کردبیت و نه‌و حاله‌ته‌شی که له‌نیو ئوتومبیله‌که‌دا بینیبووم وه‌کو دژ و پیچه‌وانه‌ده‌هاته به‌رچاو، کاتی سه‌ری له‌به‌ره‌خۆده‌نا، بزه‌خه‌نه‌یه‌کی سه‌ریپی له‌سه‌ر لیۆه‌کانی نه‌خش ده‌بوو، پاشان وه‌ک نه‌وه‌ی که له‌هیکرا زه‌ینی دابیتتی که به‌نیگایه‌کی توند و گالته‌تامیز سه‌یری ناکه‌م وتی: «تۆ ریبواری و ماندووی، من نه‌و قسانه‌م هه‌مووی له‌باره‌ی خۆمه‌وه بوو...! هه‌ر که‌سیک هه‌رچی ده‌بلیت له‌باره‌ی خۆیه‌وه‌یتی، ته‌نیا راستییه‌ک که لای هه‌موو که‌سیک هه‌یه، خودی هه‌مان که‌سه، هه‌موومان بێ ویستی خۆمان له‌مه‌ر خۆمان قسه‌ده‌که‌ین، هه‌تا له‌بابه‌ته‌کانی ده‌روه‌شدا، هه‌سته‌کان و بینینه‌کانی خۆمان به‌زمانی که‌سانی دیکه‌ده‌گێرینه‌وه، گرفتارترین کاره‌کان نه‌وه‌یه‌که‌وا که‌سیک بتوانیت هه‌قیقه‌تی خۆی چۆنه، ئاوای بلیت...» له‌ وه‌لامانه‌وه‌که‌ی خۆم په‌شیمان بوومه‌وه، چونکه‌ زۆر بێ جێ و ری و بێ مانا بوو. لام دیارنه‌بوو که‌وا ده‌مه‌وئ چی بلیتم. گوایه‌ته‌نیا مه‌به‌ستم خۆ ره‌پیشکردنیکی ناراسته‌و خۆبوو سه‌باره‌ت به‌میوانداری کردنه‌که‌ی، به‌لام

نه‌و بێ نه‌وه‌ی هیچ بایه‌خیک به‌قسه‌که‌ی من بدات، به‌خه‌مبارییه‌وه‌چهند ساتیک تیم راما، دووباره‌پیلوه‌کانی لیک نا... زمانیکی به‌لالیوه‌کانی داهیتنا وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌رئاگای له‌من نه‌بیت و له‌دنیا‌یه‌کی دیکه‌دا گه‌شت بکات، وتی: «من هه‌میشه‌به‌و ئاواته‌بووم که‌شوتینیکی راحت، به‌هه‌واو ماشای خۆم ریک بخه‌م، چونکه‌نه‌و ژووره‌شوتینه‌ی که‌خه‌لکانی دی دروستیان کردبوو، به‌که‌لکی من نه‌ده‌هاتن! من ده‌مویست له‌ناو خۆمدا و له‌گه‌ل خۆمدا، بوئه‌م کاره‌ش پوول و پارهی خۆم کو‌کرده‌وه، هاتمه‌نه‌و شۆبنه‌و ئەم ژووره‌یه‌م به‌پیتی خواست و ئاره‌زووی خۆم دروست کرد. ته‌واوی په‌رده‌مه‌خمه‌رییه‌کانم له‌گه‌ل خۆم هیتا، له‌وردو درشتی ئەم ژووره‌یه‌م کو‌لییه‌وه... ته‌نیا کلاوه‌ی گلۆپه‌سووره‌که‌م له‌بیر کردبوو. دوای نه‌وه‌ی نه‌خشه‌و نه‌ندازه‌که‌م ریک خست، پرپارم دا که له‌تاران دروست بکریتم. ئەمه‌رۆکه‌پیم گه‌یشت، ئەگه‌ر ناھیچ هه‌زناکه‌م له‌و ژووره‌ی خۆم بچمه‌ده‌روه، یان تیکه‌لی که‌س بم، هه‌تا خۆراکی رۆژانه‌ی خۆم تاییه‌ت کردبوو به‌شیر، بوئه‌وه‌ی له‌هه‌ر حاله‌تیکدا، به‌پالکه‌وتن بێ، یان دانیشتن... بتوانم به‌سانایی بیخۆمه‌وه و پیتوستیم به‌ئاماده‌کردنی نه‌بیت، به‌لام به‌لێتم به‌خۆم داوه‌هه‌ر رۆژیک کیسه‌که‌م به‌تال بوو، یان موحتاجی که‌سیک بووم، ئیدی کو‌تایی به‌ژیانی خۆم به‌یتیم، ئەم شه‌و، به‌که‌مین شه‌وه که له‌ژووره‌که‌ی خۆمدا ده‌خه‌وم، من کارایه‌کی به‌خته‌وه‌رم که به‌ئاوات و ئاره‌زووی خۆم گه‌یشتووم. دیاره‌به‌رجه‌سته‌کردنی کارایه‌کی به‌خته‌وه‌رم، چه‌نده‌گرفته، من هیچ کاتیک نه‌متوانیوه‌وینای بکه‌م، به‌لام ئیستا من کارایه‌کی به‌خته‌وه‌رم!

دووباره‌بێ ده‌نگ بوو، من بوئه‌وه‌ی ته‌وقی نه‌و بێ ده‌نگییه‌بشکینم، وتم: «نه‌و حاله‌ته‌ی که‌تۆ به‌دوایدا عه‌ودالی، حاله‌تی نه‌و مه‌لۆتکه‌یه‌یه‌که له‌نیو منداللدانی دایکی‌دایه‌و بێ راکه‌راکه‌و پرکی‌تیش پرکی‌تیش و مه‌راییکردن له‌نیوان دیواره‌سوور و گه‌رم و نه‌رمه‌که‌یدا لیتی پال که‌وتوو و

لهسه ره خو خوينی دایکی ده مژی و هه موو خواست و پیتداویستییه کانی، خوئی له خویدا جیبه جی ده بیت! ئەمەش هه مان نۆستالیژیای به هه شتی ونبوو هه که له ناخی هه موو مرؤفیکدا هه یه و ئاده میزاد خوئی و له ناخی خویدا ده ژیت، رهنگه ئەمەش جوړتیک له مه رگی خوازراو و هه لبرژاره بیت.»

وهک ئەوهی چاوه پیتی ئەوه نه کات کهوا هیچ کهس خوئی له و قسانه ی هه لقورتینی که له به ره خو به وه ده یکات، به گالته جار بیه وه ته ماشایه کی منی کردو وتی: «تۆ ریبوار و ماندووی، فه رموون بخه ون!»

چراکه ی ده ست دایی و تا به ردالانه که به پیتی کردم و ئەو ژووره ی پیشان دام که یه که مین جار چوو بووینه ناوی، شه و راشکا بوو من هه ناسه یه کی پرپه سییه کانم له نیو هه وایه کی ئازاددا هه لمژی، وهک ئەوهی له نیو ژیر زه مینیکی ته نگ و ناخۆش هه تبمه ده ره وه، ئەستیره کان له به رزای ئاسماندا ده ره و شان هه وه، له به ر خو مه وه و تم! ئایا من له گه ل کابرایه کی شیت و پاراو دوودل، یان له گه ل کابرایه کی سو پرمان و زۆر ئاسایی سه رو کارم په ییدا کردوو؟ بو به یانی به رله نیوه رۆ به دوو کاتر میتر به ئاگا هاتم، بو خوا حافیزی له خانه خو به کهم، وه کو کابرایه کی نامه حره م، هیدی پیم خستبیتته ناو په رستگایه کی پیروژ، له سه ره خو چوومه به رده می دالانه که و به پار تیزه وه له ده رگام دا! دالانه که تاریک وکش و مات بوو، هیدی هیدی چوومه ناو ژووره تاییه تییه که ی، چرا ی سه رمیزه که داگیرسابوو، بینیم خانه خو به که به هه مان بیجامه گو لداره که یه وه، ده سته کانی به سه رو چاوی خو به وه گرتبوو، چۆکه کانی خوئی به ره و لای سنگی ویک هینا بووه وه، به شتیوه و شکلی مه لۆتکه یه کی ناو مندال دانی دایکی، له سه ر قه ره و تیله که ی که وتبوو، لیتی چوومه پیش، شانیم گرت و رام ته کاند، به لام ئەو به هه مان حاله ت له جیتی خوئی سارد ببوو وه! به ترس و هه راسانییه وه له ژووره که

هاتمه ده ره وه و به ره و گه راج ملی ریم گرت، چونکه نه مده ویست ئوتومبیله کهم له ده ست بچیت.

ئایا خوئی گوته نی: کیسه که ی به تال ببوو؟! یان له وته نیاییه ترسابوو که ستایشی ده کرد و هه زی ده کرد شه وی پاشتر به لای که می، که سیک له نیزیکیه وه بیت؟ دوا ی هه موو ئەو حاله تانه، رهنگه ئەم که سه، که سیک کی به خته وه ری راسته قینه بوو بیت و ویستبیتی ئەم به خته وه رییه هه همیشه بو خوئی بپار تیزیت و ئەم ژووره ش، ژووری نمونه بی ئەو بیت!

سه چاوه

کۆمه له چیرۆکی (سک ولگرد)، صادق هدایت، چاپ نهم، ۱۳۴۷ هه تاوی، ل ۱۹۱-۲۱۱.

په لکه پرته قال

سه ممدی به هرنگی

گوتی: دایکی (ساحیب عهلی) له شه ویوه تا کو ئیستا یه ک ژانی گرتووه
 حه جمانی نییه، ئاوی شاه ئه سپرمان دایتی ههر باش نه بووه، نه عناع و
 زه نجه فیلمان کولاندووه و ده رخوا ردیمان داوه ههر باش نه بووه. داپیره مه نجوق
 گوتوویه تی: «ئه گهر په لکه پرته قال بکوئین و بیخوا باش ده بیت، به لام
 له گوندی په لکه پرته قال پهیدا نابج، خوم دانه یه کم هه بوو چهند رۆژ
 له مه و بهر نازانم به کیم داوه، کاکه ی ماموستا ئیستا تو ههر ده چپته شار،
 ئه و زه حمه ته بده بهر خوت، که میتک په لکه پرته قالمان له گه ل خو بو بیتنه.»

ساحیب عهلی نیرگه له که ی هینا و له بهر ده می دانا و خویشی له نزیک
 منه وه راوه ستا هه تا گوتی له قسه کانی ئیمه بئ. کاتی من گوتم: به چاوان
 کاک نورش، ههر چۆنیک بئ ده یه یتیم!

ساحیب عهلی ئه وه نده که یفی هات به را ده یی وایده زانی دایکی به ساغ و
 سه لامه تی له سه ر پیتیان راوه ستاوه.

سه ر له به یانی رۆژی شه مه که له سه ر شه قامدا له ئامانه که دابه زیم،
 پرته قالیکه گه وره م هه بوو له نیو جان تاکه ی ده ستم. له کۆنه وه گوتوویانه:
 په لکه پرته قاله کولاو بو زگ یه شه باشه! به لام کامه زگ یه شه!؟

له سه ر شه قامه که وه تا ده گاته نیو گوندی، ئه گهر به خیرایی رۆیشتبای،
 سی چاره که سه عات ده بوو، به پیتیان هاتم و گه یشتمه نیو گوندی، له پیتشا
 سه ریکم له مالی خوم دا. پرته قاله که وه دووسی کتیب که ده رسی قوتابخانه
 بوون، هه لم گرتن وهاتم ده ره وه.

له بهر ده رگای هه وشه پیشی لی گرتم و پاش سلاو کردن گوتی: خوی
 لی خوش بی.. هه موومان ههر ده رۆین!

ئاخ! ساحیب عهلی بی دایک مایه وه! ساحیب عهلی بچکۆله،
 ئیستاکی به یانیا نانت بو له ناو ده سته سربه ستیت و له گه ل خوت
 به یتیه قوتابخانه و له پۆل بیخویت..... وام هه ست ده کرد پرته قاله که ی
 نیو ده ستم بوته به ردو ههر قورس ده بوو..... پرسیم که ی؟

به لی گوناھی من بوو، گوناھی من بوو که وا ناچار بووم رۆژی هه یینی
 له شارا بپنمه وه. په نگه ههر گوناھی ژنی قاوه چپش بوو بی که ژانه زگی
 گرتبوو، به لام نه خیر! نه گوناھی من بوو نه گوناھی ئه و... مه سه له که ش ئاوا
 ساده نییه. باشتروایه له پیتشا به سه رهاته که تان بو بگپرمه وه تا به خوتان
 بلین گوناھی کت بوو. له وانه یه گونا ههر له نیوانیشا نه بیت.

نیوه رۆی رۆژی پنج شه مه بوو. له پیتش قاوه خانه که له ژیر سیبه ری
 دارتووه که دانیشتبوم، گوشتاوم ده خوارد تا پاشانیش بچمه سه ر
 شه قامه که وه له ویتشه وه به ئامانه بچمه وه شار.

تازه قوتابخانه که م داخستبوو، نازانم چه نده زوو (تاهیر) کتیبه کانی
 بردبووه گالیسه که ی هینابوو هه رله ی له سه ر هه وزه که ئه سپه که ی ئاو ده داو
 له گیرفانه هه لاوساوه که شی هه رنانی ده ره هینا و ده یخوارد، قاوه چی
 گوشتاوه که ی له بهر ده م هه لگرت و به (ساحیب عهلی) کوری گوت:
 چایه ک و نیرگه له یه کم بویتنی، خویشی له ته نیشته منه وه دانیشته و گوتی:
 کاکه ی ماموستا داوایه کی بچوو کم هه یه منیش گوتم: فه رموو کاکه نورش.
 (ساحیب عهلی) چایه که ی هینا و چوو نیرگه له که سازیدا، قاوه چی

خاوهن مالّ وتی: له نیوه شوی پینچ شه‌مه! دوینن شاردمانه‌وه دووباره گه‌رامه‌وه ماله‌وه و پرته‌قاله‌که‌م له‌و دیو کتیبه‌کانه‌وه ته‌قته کرد، پاشان له‌ویم دهره‌یتناو له‌به‌ینی پیخه‌فه‌که‌مم پان کرده‌وه. نه‌مده‌ویست وه‌ختن ساحیب‌ع‌لی یا‌قاوه‌چی دینه‌مالی من. پرته‌قاله‌که‌ بیین.

قاوه‌خانه دوو سئ رۆژان داخرا، پاشان رتیچکه‌ی خوی گرت‌وه‌ به‌ر، به‌لام ساحیب‌ع‌لی تاده - بیست رۆژان هه‌ر ئاگای له‌خو نه‌بوو بئ سهر ده‌سووراپه‌وه، وات ده‌زانی پیکه‌نینی له‌ بیس‌چوته‌وه، یاری نه‌ده‌کرد، هه‌میشه هه‌ر بیرری ده‌کرده‌وه، هه‌رگیز خوی له‌من نه‌ده‌گه‌یاندا.

وات ده‌زانی ساله‌های ساله‌ دوژمنی به‌کترین. هه‌تا که ده‌چوومه قاوه‌خانه‌ش به‌زوری وه‌لامی سالوی ده‌داده‌وه! قاوه‌چی له‌و رفته‌تاری ساحیب‌ع‌لی نسبه‌ت به‌من خوی به‌شه‌رمه‌زار ده‌زانی و ده‌یگوت:

له‌گه‌ل هه‌مووان رفته‌تاری وایه هه‌ر له‌گه‌ل تۆدا وانیه‌ی کاکه‌ی مامۆستا!

منیش ده‌مگوت: شتیکی ئاشکرایه‌ مندا‌ل توانای به‌رگه‌ گرتنی نییه!

چهند مانگیکی ده‌وی هه‌تا به‌ره‌ به‌ره‌ له‌بیر بکات، له‌و رۆژه‌ی که دایکی ساحیب‌ع‌لی نه‌میری خوی کردبوو، قاوه‌چی مالّ و تفاق و که‌ل و په‌له‌کانی کۆکردبووه‌و هیتنا‌بووه‌ قاوه‌خانه‌که‌ و باوک و کور شه‌وو رۆژیان له‌وی به‌سه‌ر ده‌برد. زۆر جارن نیوه‌ شه‌وان له‌قاوه‌خانه‌که‌ ده‌گه‌رامه‌وه ماله‌وه. ماوه‌یه‌ک تپه‌په‌ری، به‌لام ساحیب‌ع‌لی نه‌گه‌راپه‌وه‌ سه‌ر دۆخی جارانی، رۆژ به‌رۆژ رفته‌تاری له‌گه‌ل مندا خراپتر ده‌بوو. که‌متر گوتی ده‌دایه‌ ده‌رس و که‌متر فیر ده‌بوو. ته‌نیا له‌راسته‌مندا روه‌ی خۆشی نیشان نه‌ده‌دا، من نه‌وه‌نده‌ی تی فکریم، نه‌گه‌یشتمه‌ هیچ. نه‌متوانی تی بگه‌م که‌ ساحیب‌ع‌لی بۆ پاشی مردنی دایکی دلّی له‌ من ده‌گوشری، هه‌ندی جار له‌به‌ر خۆمه‌وه‌ ده‌مگوت: (نه‌کا ساحیب‌ع‌لی وای بۆچی که‌ مردنی دایکی هۆی که‌مته‌ر خه‌می من بووی!) به‌لام نه‌مه‌ بۆ چوونیکی نه‌وه‌نده‌ گه‌وجانه‌ و نه‌شیباو بوو که‌ هه‌ر نه‌ده‌بوو به‌هه‌ندیش هه‌لبگیری. لای خۆم وام خه‌یال

ده‌کرد که‌ مردنی دایکی ساحیب‌ع‌لی هۆی ریخۆله‌ کۆتره‌ بووه. که‌وا پیویستی به‌نه‌شته‌ر گه‌ریه‌کی خیرا هه‌بووه‌ هه‌تا بژی. رۆژیکیان له‌ ده‌رسا تووشی وشه‌ی پرته‌قالّ بووین! من له‌ قوتابییه‌کانم پرسی کئ پرته‌قالّی دیوه‌؟ که‌سیان وه‌لامیان نه‌دایه‌وه، به‌لام کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق وادیار بوو ده‌یویست شتیکی بلّی که‌چی نه‌یده‌گوت: دیسان پرسیارم کرده‌وه کئ ده‌زانی پرته‌قالّ چییه‌؟

دیسان که‌س وه‌لامی نه‌دایه‌وه، به‌لام کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق وادیار بوو هه‌زی ده‌کرد شتیکی بلّی، که‌چی ده‌می لیک نه‌ده‌بووه! من گوتم: «حه‌یدهر عه‌لی و ابزانم ده‌ته‌وی شتیکی بلّی، ها؟ باه‌ هه‌رچت له‌ دل‌دایه‌ ده‌یه‌وی بلّی! ئیستا هه‌موویان روه‌یان بۆلای کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق وه‌رچه‌رخاندبوو جگه‌ له‌ ساحیب‌ع‌لی که‌ راست ته‌ماشای ته‌خته‌ ره‌شی ده‌کرد وه‌کو نه‌وه‌ی که‌ گوی به‌قسه‌کانی من نادا. له‌و کاته‌ی که‌ وشه‌ی پرته‌قالّ هاتبووه‌ پیش، ساحیب‌ع‌لی کئ دانیشتبوو! سه‌یری ته‌خته‌ ره‌شی ده‌کرد. کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق به‌که‌می‌ک ترس و ئاگاداریه‌وه

گوتی: مامۆستا من پرته‌قالّم هه‌یه، هیچ که‌س چاوه‌روانی نه‌مه‌ی له‌ حه‌یدهر عه‌لی نه‌ده‌کرد! بۆیه‌ هه‌موو قوتابییه‌کان دایانه‌ پیکه‌نین.

(ساحیب‌ع‌لی) یش ئاگر له‌چاوانی ده‌باری! یه‌که‌سه‌ر به‌بئ ویستی خۆی ئاوری دایه‌وه‌ لای کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق، هه‌موویان ده‌یانویست شیوه‌و شکلی پرته‌قاله‌که‌ی زووتر بیین. عه‌لییه‌ درێژ، سورگومترین قوتابی پولّ هه‌لساوه‌ گوتی: درۆ ده‌کات مامۆستا. نه‌گه‌ر پرته‌قالّی هه‌یه‌ باده‌ری بخات. عه‌لییه‌ درێژم له‌ شوینی خۆی دانیشتانده‌وه‌ گوتم: خۆی حه‌زده‌کات نیشانتانی بدات.

له‌ راستیدا کورده‌کی داپیره‌ مه‌نجوق کتیبی زانیارییه‌که‌ی خۆی ده‌رتنا‌بوو، لاپه‌ره‌کانی لیک ده‌کرده‌وه‌ به‌دوای شتیکی‌دا ده‌گه‌را، به‌لام نه‌یده‌دۆزیه‌وه‌ و هه‌ر ده‌شی گوت: ئیستا نیشانتانی ده‌ده‌م، له‌ ناوه‌راستی

ئەو لا پەرەيەم دانابوو كە وینەى دۆل و دەمارەكانى تىايە . من كىتیبەكەم لە كورپەكەى داپىرە مەنجوق وەرگرت . ئىستا هەموويان چاويان پىبوو دەستى من هەتا (ساحىب عەلى) یش ، هەموويان دەيانويست بزنان كە پرتەقال چ دياربەكى نايابە ، من لەوە خوۆشحال بووم كە (ساحىب عەلى) م هيدى خستبوو سەر ميهرو خوۆشەويستى .

بەلام نەمتوانى تىبگەم كە چ كارىك بوو هۆى سەرنجدانى ساحىب عەلى ئايا تەنيا دەيوست شىووى پرتەقالەكە بىنىنى! وینەى دۆل و دەمارەكانى لەشم لەكىتیبەكەى حەيدەر عەلى دۆزىووه ئەو دوو لا پەرەيەم بەهەموويان نيشان دا . هەلبەتە هەچ پرتەقال لە گۆرپيدانەبوو . بەلام پەلەيەكى زەرد لەسەر رووى هەردوو لا پەرەيەكى كىتیبەكەى دەبينرا .

بەر لەهەموويان ساحىب عەلى هەلساو سەيرى ناوهراستى كىتیبەكەى كردو پاشان چاوهروانى قسەكردنى من بوو ، بۆنى پرتەقال لەلاى كىتیبەكەو دەهات . ئەم كاتە شتىكم بەيادا هات كەتا ئەو وەختە بەتەواوى فەرامۆشم كردبوو ، چەند رۆژتىك پاش مردنى داىكى ساحىب عەلى ، من پرتەقالەكەم داووه داپىرە مەنجوق كەلاى خوۆى هەليگرىت هەتا ئەگەر كەسىك پىويستى پى بوو ، بىت لىنى وەرگرىت .

داپىرە مەنجوق سەرسپى دىبەكە بوو ، خەلكى دەيانگوت هەموو جوۆرە داوو دەرمان-تىك دەزانى و مامانىش دەكات . داپىرە مەنجوق لەگەل حەيدەر عەلى كورپيدا دەژياو لەدارەتى دنيادا كەسى ترى نەبوو لەبەر ئەمە حەيدەر عەلى زۆر خوۆش دەويست . (حەيدەر عەلى) یش جگە لە داىە گەورەى كەسى ترى نەبوو... لەگوندى هەموومان پىيمان دەگوت : كورپەكەى داپىرە مەنجوق ، زۆر كەم ناوى خوۆيمان دەهيتاوى كە هاتەوہ ياد من پرتەقالەكەم داووتە داپىرە مەنجوق تىگەيشتم كە پەلە زەردەكەى نىو كىتیبى (حەيدەر عەلى) یش هى پەلكى هەمان پرتەقالەكە داپىرە مەنجوق پىي داوہ و ئەويش لە نىو لا پەرەكانى كىتیبى داناوہ منىش كاتى خوۆى كە

دەچوومە قوتابخانە پەلكە پرتەقالە دەخستە نىو لا پەرەكانى كىتیبم هەتا بۆيان خوۆش بىت . كورپەكەى داپىرە مەنجوق كە دىتى هەچ شت لەنىو كىتیبەكەيدا نىبە وەكو ئەوہى كە شتىكى بەهادارى ون كرديت ، لە پرمەى گريانى دا وگوتى : مامۆستا پرتەقالەكەمىان بردووہ . من يەك يەك سەيرى دەم و چاوى قوتابىبەكانم كرد . دەبى كامەيان پرتەقالەكەى حەيدەر عەلييان برد بىت ؟ عەليبە درىژ-- تاهير-- ساحىب عەلى... كامەيان ؟

كورپەكەى داپىرە مەنجوقم كر كەردوہ و گوتم : ئىستا مەگرىن بزنام چىت لى كەردوہ ، رەنگە هەر خوۆ بزت كردين... گوتى : نەخىر مامۆستا بەيانى زوو سەيرم كرد لە جىگاكەى خوۆى بوو ، نىوهرۆش نەچوويمەوہ بۆ مالىوہ . راستى دەگوت : داىكى تاهير لەشەويوہ ژانى مندال بوونى دەهاتى و داپىرە مەنجوقىش چوو بووہ لاى و (حەيدەر عەلى) ش ناچار نىوهرۆيە هەر لە قوتابخانە مابۆوہ .

من گوتم : مندالىنە كى دەزانى پرتەقالەكەى حەيدەر عەلى لە كويبە باقسە بكا ؟ ئىمە پىويستە درۆ لەگەل يەكترى نەكەين . ئىمە هەموومان هاورپى يەكترىن گوتمان ئىمە درۆ لەگەل كەسىك دەكەين كە دوژمنى ئىمە بى و پىشى پى نەبەستين .

ساحىب عەلى دوو چاوو دوو گوتى هەبوو! دووانى تىبشى بۆقەرد كەردبوون و بە وردى سەيرى دەكردو گوتى شل كەردبوو . دووبارە گوتم : باشە ، ديارە نەزانرا كى پرتەقالەكەى بردووہ ؟ ماوہيەك كەس دەنگى لىوہ نەهات ! پاشان عەليبە درىژ دەستى هەلبىرى و گوتى : مامۆستا ئىمە هەلمان گرتووہ ، بەلام ئىستاش دەلى لاى من نىبە ، منىش بەوم داوہ ! قارەمان لەجىبى خوۆى هەلسايەوہ و گوتى : مامۆستا ئەگەر راستىت دەوى نىوہى لاى منە .

گوتم ئەدى نىوہەكەى تر ؟ گوتى : مامۆستا نىوہەكەى تىبشم بەتاهير داوہ . قارەمان پارچە پەلكە پرتەقالىكى بچووكى لە ناوهراستى كىتیبى

ماقاماتیک دهرهینا و لهسهه میزنهکهی منی دانا. په لکه پرتقال و دهکو تاسولقهی وشکی لئ هاتبوو. هه موویان سهیری میزنهکهی منیان دهکرد.

هه موویان دهیانویست په لکه پرتقاله که دست دهنی و سهیری بکن و بوئی بکن، من دهفتهری غرهکانم لهسهه په لکه پرتقاله که دانا و رووم کرده تاهیر: ناچار تاهیر هه لساویه وه گوتی: ماموستا من نیوهی نیوه که شم لایه، نهوی تریشم به دهلال ئوغلی داوه، تاهیر په لکه پرتقالیکی زور بچووکی له ناوه راسنی کتیبی زانیاری دهرهینا و به منی دا بهم جوړه په لکه پرتقاله که پینچ شمش جار نیوه کرابوو. پارچه یکی یه کجار بچووک هه به قهدهر سهری په نجه، گه یشتبووه دهستی دواکهس.

له گهل دوزینه وهی هه پارچه په لکه پرتقالیک، کوره کهی داپیره مه نجوق زیتر ده گه رایه وه سهه دؤخی جارانی. به لام ساحیب عهلی به بیئ نه وهی که قسه یه ک بکات یاپیکه نیئ، بهوردی سهیری په لکه پرتقاله کهی دهکردو چاوه روانی ئه نجامی کاربوو. که ته وای پارچه کان کوکرانه وه. هه موویم خسته نیو دهستم تابزانم چی لئ بکه م. بهر له هه مووشتنی ده مویت به قوتابیییه کان بلیم که ئه مه پرتقال نییه، به لکو پارچهی په لکه که یه تی که وشک بوته وه، به لام ساحیب عهلی بواری نه دام! یه ک پی هه لساو بهو په ری رقی و تووره بییه وه به کوئه مستان وهرگه رایه دهستی من، به جوړیک که پارچه په لکه پرتقاله کانم هه موو له دست که وتنه خواره وه هه پارچهی بولایه ک چوو. چهند قوتابیییه ک خوئیان کرده ژیر کورسیان بو دوزینه وهی، به لام هه موویان به قسهی من هاتنه دهره وه و بیئ دنگ و کړ و کپ دانیشتن. وایان زانی من تووره بوومه! رهنکه خراب له یه کیکیان بدهم! ساحیب عهلی چوه جیگای خوئی و دانیشتن، له پرمه ی گریانی دا، گریانیک که خهریک بوو هه موویان بینیتنه گریان!

شهوئی له قاوه خانه که مامه وه تا هه موو خه لکه که رویشتنه وه! ته نیا من و قاوه چی و ساحیب عهلی نه بیئ. دلنیا بووم که سهری ده زووه که م

دوزینه ته وه که میک بهوردی ده توانم هه موو شتیک تیبگه م. مه بهستم توورپی و رووگرژی ساحیب عهلییه له من... هه بیئ و نه بیئ په یوه ندی به مه سه لهی پرتقاله که وه هه یه. به لام چون تا ئیستا نه مزانیوه.

ساحیب عهلی له سهه سه کو دانیشتنبوو سهری به سهه کتیبیه که وه بوو، گوایه خهریکی دهرس خویندن و چی به چی کردنی ئه رکه کانی قوتابخانه یه، به لام من باش ده مزانی که چاوه روانی قسه کردنی منه. وهختی قاوه خانه که چول بوو گوتم: ساحیب عهلی چونی؟ وه لامی نه دایه وه، قاوه چی گوتی: کورم ماموستا له گهل تویه تی. ساحیب عهلی سهری هه لبری و گوتی: باشم. گوتم: ساحیب عهلی ئه گهر حزت لییه ئه وئا ئه م جار دیان که چومه وه شار پرتقالت بو ده کرم و ده بیینم... ها... من ئه مه م گوت و ویستم ساحیب عهلی بینمه قسه و هیچ مه بهستی ترم نه بوو، قاوه چی دیسان دهیویست قسه یه ک بکات، به لام من تکام لپی کرد که هه قی به سهه ریشی ئیمه وه نه بیئ.

ساحیب عهلی هیچی نه گوت: من دووباره گوتم: ساحیب عهلی پرتقاله که ت ناوی؟ ساحیب عهلی له هیکه وه وهک تومتیره قه ته قبییه وه گوتی: ئه گهر راست ده کهی ئه ی بوچی وهختی دایکم له گیانه لا دابوو، پرتقالت بو نه هینا؟ ئه گهر پرتقاله که ت هینا بوایه ئه وئا دایکم نه ده مرد! ساحیب عهلی چی له دلئی خوئی نه هیشت له پرمه ی گریانی دا.

کاک نوروش نه یده زانی چی بکات، کوره کهی کراته وه، یادا وای لئ بوردن له من بکات و بهری ئه و فرمیسکانه بگریت که چاوه کانیانی خنکاندبوون. ئیستا ده بوایه به شتیه یه ک ساحیب عهلی رازی بکه م وتیی بگه یه نم که په لکه پرتقال نه یده توانی به راییی له مردنی دایکی بگریته وه، به لام ئه مه ش کاریکی تا بلتی زه حمه ت بوو!!

سهه چاوه: قصه های صمد بهرنگی - متن کامل - چاپ دوم، انتشارات افراسیاب، ص ۲۷۱.

زهيد عهلى خان

خوسرهوى شاهانى

هینا، له کۆتایی کۆبونوه و هیاندا گه‌یشتنه‌وه ئه‌و ئه‌نجامه‌ی که نه‌خۆشیه‌ی که‌ی (زه‌ید عه‌لی خان) چاره‌سه‌رناکریت! مه‌گه‌ر له‌ حاله‌تیکه‌ نه‌بیت که‌ یه‌کێک له‌ گورچیه‌کانی لایه‌ری و گورچیه‌یه‌کی دیکه‌ی بخریته‌ جێگا و ئیستا وه‌ره‌و سه‌یری که‌:

زه‌ید عه‌لی خان، هه‌روه‌ک باسما‌ن کرد، پاره‌یه‌کی زۆری هه‌بوو! به‌لام له‌جیاتیه‌ی دوو گورچیه‌یه‌ک گورچیه‌یه‌ی هه‌بوو، واته‌ گورچیه‌یه‌کی خراپ بوو، کاری نه‌ده‌کردو به‌که‌لک ئاده‌میزادی زیندوو نه‌ده‌هات باهه‌رله‌لای پیاوی پاره‌دار و به‌رپوه‌به‌ری گشتی - ش بیت!

دۆستانی زه‌ید عه‌لی خان و خاو و خێزانه‌که‌ی خه‌یونه‌وه‌و بیریان له‌چاره‌ سه‌ریه‌که‌ ده‌کرده‌وه‌ و له‌ کوێ گورچیه‌یه‌کی چاک په‌یدا بکه‌ن و بیخه‌نه‌ جێی گورچیه‌یه‌کی خراپ بووه‌که‌ی، تا زه‌ید عه‌لی خان بۆ چه‌ند عه‌یامه‌کی دیکه‌ش بژیت!

ئه‌گه‌رچی زه‌ید عه‌لی خان ئه‌م هه‌موو سامان و سه‌روه‌ت و سه‌لتنه‌ته‌ی هه‌بوو، و ئیرای سه‌رۆکایه‌تی گشتی فه‌رمانگه‌ی هاتووچۆ، به‌لام نه‌یده‌توانی به‌ئاسووده‌یی له‌سه‌ر پێیان دانیشی! ئه‌م هه‌موو خه‌م و په‌ژاره‌و ده‌رده‌، له‌گه‌ڵ ئه‌و هه‌موو سامان و سه‌روه‌ته‌، به‌را‌ده‌یه‌ک گه‌یسه‌ری پێ خوارده‌بوو که‌ خۆشی و چه‌تریشی عاشقاتیشی له‌بیر چوووه‌!

ئه‌ندامانی خێزانه‌که‌ی و که‌س و کاره‌کانی هه‌موویان ژیره‌و بیری خۆیان کرده‌یه‌ک و به‌هه‌مووان گه‌یشتنه‌وه‌ ئه‌و ئه‌نجامه‌ی که‌ بانگه‌وازیه‌کی له‌یه‌کی له‌ رۆژنامه‌ به‌هه‌رمینه‌کانی ولاتدا بلاوکه‌نه‌وه‌ و تیایدا داوا بکه‌ن که‌ هه‌ر که‌سێ گورچیه‌یه‌کی زیاده‌ی هه‌یه‌ و پێویسته‌ پێی نییه‌، ئاماده‌ن لێی بکرن! به‌مجۆره‌ کاره‌که‌یان ئه‌نجام دا، ئاگاداره‌کیان له‌ رۆژنامه‌یه‌کی تایبه‌ت به‌هه‌واله‌کان سه‌باره‌ت به‌رژگارکردنی گیانی زه‌ید عه‌لی خان - ی به‌رپوه‌به‌ری گشتی فه‌رمانگه‌ی هاتووچۆ بلاوکرده‌وه‌.

به‌بێ هه‌یچ پێشه‌کی و نیشانه‌یه‌کی به‌رایه‌ی زه‌ید عه‌لی خان - ی به‌رپوه‌به‌ری گشتی (فه‌رمانگه‌ی هاتووچۆ) نه‌خۆش که‌وت، پزیشکه‌کان راپانگه‌یاندا که‌ یه‌کێک له‌ (گورچیه‌) کانی زه‌ید عه‌لی خان له‌کارکه‌توووه‌! ئه‌گه‌ر مشوورپێکی نه‌خوا، ئه‌وا گورچیه‌یه‌کی دیکه‌شی له‌کار ده‌که‌وت له‌ ئه‌نجامدا ناتوانی وه‌ک پێویست له‌سه‌ر پێشاو دانیشی و..... ئیدی ده‌مری! زه‌ید عه‌لی خان - ی به‌رپوه‌به‌ری گشتی فه‌رمانگه‌ی هاتووچۆ هه‌رگه‌ز بیری له‌وه‌ نه‌ده‌کرده‌وه‌ که‌ رۆژی له‌رۆژان ده‌مری! له‌گه‌ڵ بیستنی ئه‌م قسانه‌و راسپاردیه‌ی پزیشکانی گشتی و نوژداران، سامگرتی بوو! هه‌تا پزیشکی تایبه‌تی خاو خێزانه‌که‌شی خه‌ریک بوو شیت بێ و بیوورپته‌وه‌! چونکه‌ پاره‌دارێکی وه‌ک زه‌ید عه‌لی خان، خێل وه‌کو ده‌لێن: ئه‌گه‌ر ده‌مه‌شه‌نه‌یه‌کی له‌ شاخ دروستکراوت به‌خستایه‌ته‌ به‌رده‌م ئاوه‌رۆو جوگاکه‌ی، ئه‌وا هوکمی به‌نداویکی مکوومی هه‌بوو، ئاوه‌که‌ی ده‌گه‌یراهه‌وه‌ و نه‌یده‌هیشته‌ دلۆپێک جیه‌ی به‌جیه‌ته‌ خواره‌وه‌...! به‌لام ئه‌مجاره‌یان تیره‌که‌ی ئامانجی نه‌پێکاوه‌ گه‌یسه‌ری خواردا!

پزیشکانی پسه‌پۆرو نوژداران، لێژنه‌یه‌کی تایبه‌تیان له‌م باره‌یه‌وه‌ پێک

قاوه‌خانه‌کەى مەشەدى غولام جمەى دەهات، سەماوەرى قاوه‌خانه‌کەى لەجۆش سەندندا بوو، مەشەدى غولام، خۆى و تاکە شاگردەکەى چایە و قاوه‌یان بۆ هاموشۆ کارانى قاوه‌خانه‌کە دەهیتنا!

هەوا گەرم و گورەکەى نێو قاوه‌خانه‌کە، هێلێکی گەرمایی لە نێوان هەواى نێو قاوه‌خانه‌کە و هەواى ساردو سەرى دەرەودا دروست کردبوو، بەشێوەیەک کە جامى پەنجەرەکانى قاوه‌خانه‌کە بەهەلمێکی چروخەست داپۆشرايون، بەرادەیه‌ک کە ئەوێ لە دەرەوێ بوو کەسى نێو قاوه‌خانه‌کەى نەدەبینى، ئەوێ لەژوورەوێش بوو، کەسى دەرەوێ نەدەبینى! دەرگا شکاوه داخراوه‌کەى قاوه‌خانه، جیرەیه‌کى لێوێ هات و کرایه‌وه، مندالێکی رۆژنامەفرۆش خۆى خزاندە نێو قاوه‌خانه‌کەو لە حالەتێکدا هەلمى لە دەم هەلەستا، دەستێکی خۆى بەفوو تێکردن گەرم دەکرده‌وه و بانگی فرۆشتنى رۆژنامەکەشى راده‌گەیاندا. کەس لێى نەکړى، تەنیا (جەواد) نەبیت کە گەنجیکی بێکاره‌ بوو، ئەویش کە دلێ بەو مندالە رۆژنامە فرۆشه‌ سووتابوو، بەزەحمەت دە رپالیه‌کى لە گێرفانى دەرەوێنا و دایه دەست مندالە رۆژنامەفرۆشه‌کە و رۆژنامەیه‌کى لێ وەرگرت. مانشیت و سەرەبابەتەکانى لاپەرەى یەکەمى رۆژنامەکەى بەسەر کردەوه: لەئەنجامى ئەو لافاوه‌ى کە لە... هەلساوه (٣٠٠) کەس گیانى خویان لە دەست داوه، لە ئەنجامى خۆلێکدانى ئۆتومبیلێکی گواستنه‌وه و تانکەرێکی نەوت کیشدا لەرێگای (ئەهواز- تاران) دا (١٥) کەس گیانیان لە دەست داو (٢٧) کەسێش برینداربوو. ژنیکی... کەبەهاوکاری دۆسته‌کەى، مێردەکەى خۆى کوشتبوو لاشەکەى سووتاندبوو، بە لە داردان مەحکوم کرا...

بەزووترین کات (١٠) هەزار تۆن مریشکی چاک کراوه (٢٠) هەزار تۆن گۆشتى (گا)ى چاککراو لەئۆسترالیایه‌ دیت... ئالەم جۆره‌ هەوالانەو... هتد

لاپەرەى رۆژنامەکەى هەلدايه‌وه‌و لەلاپەرە (١٦) دا چاوى بەم سەرباسه‌ درشت نووسراوه‌ کەوت:

(کریاری گورچیلە)

کابرایه‌ک لەسەر مردنه‌ و هەرکەسێک گورچیلەیه‌کى زێدەى هەیه‌ و پێوستى پێى نییه‌ دەتوانێ سەردانى ژوورى ژماره‌ (٣٧٠) ی نەخۆشخانه‌ى (١٠٠) هەزار قەرۆپله‌یى بکات و بەنرخێکی چاک گورچیلەکەى لێ دەکړین!

جەواد بەم هەواله‌ دل خۆش بوو، لەبەر خۆیه‌وه‌ چەند تاویک بیری کردەوه‌ و وتی: من کەهیچم نییه‌! ئیدى بۆچى دەبێ دوو (گورچیلە) م هەبێ؟! لەکاتێکدا بەیه‌ک گورچیلەش دەتوانم بژیم! رۆژنامەکەى لوول داو بەبێ ئەوێ بەکەس نیشان بدات و کەسێش لەم هەواله‌ ناگادار بکاتەوه‌، هێدی رۆژنامەکەى خزاندە گێرفانى و پارەى چایه‌کەى خۆى داو لەقاوه‌خانه‌کە هاتەدەرەوه‌، هەرلەو شوپنه‌ى کە هەموو شه‌و لێى دەخه‌وت، شه‌وه‌کەى برده‌ سەرو بەیانى زوو خۆى گەیانده‌ نەخۆشخانه‌ى (١٠٠) هەزار قەرۆپله‌یى و ناونیشانى ژوورى (٣٧٠) ی لەدەرگه‌وانه‌کە وەرگرت.

لەسەرەتاوه‌ رێگایان نەدا بچیتە ژوورەوه‌، بەلام کە بیانیان نەخۆش نییه‌، رێیان پێدا بچیتە نێو نەخۆشخانه‌کە بەپرسیاران لە نەهۆمى (٤٩) ی نەخۆشخانه‌کەدا ژوورى (٣٧٠) ی دۆزیه‌وه‌و ئاماده‌یى خۆى بەکەس و کاری زه‌ید عەلى خان راگه‌یاندا سەبارەت بەفرۆشتنى یه‌کێک لە گورچیلەکانى!! کور و کچ و زاوا و بووک و برازا و خوارزا و باقى کەس و کاره‌کانى دیکه‌ى زه‌ید عەلى خان لەدەورى (جەواد) خرپوونەوه‌، پزیشکی نوژداریان ناگادار کردەوه‌ کە نزیکه‌ى سەعاتیکه‌ (جەواد مەرو) لەسەر قەرۆپله‌ى تابه‌ت لەژوورى عەمه‌لیاتدا خه‌وتوو!

زیاتر لە هەفته‌یه‌کى خایاند تا جیگای نوژدارییه‌کەى چاک بۆوه‌،

جهواد (٤) هزار تومان - ی له خزم و کهسه کانی زهید عهلی خان وهرگرت
و له نه خوشخانه دهرچوو.

پاش چوار مانگ جهواد جاریکی دیکه سهردانی ههمان
نه خوشخانهی (١٠٠) هزار قهرویلهیی کردهوه!

ههروهک جاری به کهم ریگه بیان پت نه دا بجیتته ژووره وه، به لام
که مهسه له کهی تیگه یاندن و وتی:

ئیشم به جه نابی زهید عهلی خان - ی به ریتوه بهری گشتی فهرمانگهی
هاتوو چۆ ههیه؟ پییان وت: چ ئیشیتکت پیی ههیه؟ وتی ئیشم به جه نابی
خوبانه وه ههیه!!

وه لام بیان دایه وه که جه نابی له میژه له نه خوشخانه دهرچوو، به لام نه گهر
هر ئیشیک، کاریکت ههیه فهرموو بیلتی، ئیمه به جه نابی راده گه به نین؟!

جهواد، بیریکی کرده وه لاشانیکی هه لته کاندو به که مته رخه مییه وه
وتی نه خیر... ئیشیتکی وام به جه نابیانه وه نه بوو!! ته نیا ده موبست پیی
بلیتم که گورچیله یه کی دیکه شم ههیه بو فروشتن!!

سه رچاوه: کۆمه له چیرۆکی (تفنگ بادی) نویسنی خسرو شاهانی، چاپ اول،
زمستان / ١٣٦٣ ص ١٠٣ -- ١٠٧.

مهراق کردن

خوسره‌وی شاهانی

چۆنە؟ بۆچی لە نیتوان ھەزاران تەلەفۆندا ژمارەى تەلەفۆنى منى لێداوه!!
مەبەستى چىبە؟

... شتىك ون دەكەين، ئەم شتە چۆن بوو؟ بۆ كۆى چوو؟ ئىستا لە چ
حالە تىكدایە؟ لە نیتو دەستى كى دایە؟ بۆ ماوہیەكى زۆر ئەم شتە ون بوو،
بىر كۆرەنە وەمان بە خۆبەوہ خەرىك دەكات، بەبى ئەوہى لەم رتیبەوہ ھىچ
سوودىكمان

پىبىگات، ماوہیەكى زۆر ئەم ھەستە بوونى منى وەك مۆرانە دەخوارد كە
ئەو خەلكەى بە كۆلان و جاداندا دەروڤن، چىيان لە گىرفانىدايە؟ ھەستى
مەراق كۆرەنەو ھىچىشى لە گەل ناكرىت، نە فەرمان پىدراوم و نە پشكەرو
نە ئەوہى كە ئەگەر بزەنم چى لە نیتو گىرفانى ئەو ھەموو خەلكە دایە كە
بەروژ دەيانىنم، گرتیبەك لە گرتیبەكانى ژيانم دەكاتەوہ، بەلام نازەنم ئەم
بىرۆكەى بۆچى لە مندا سەرى ھەلداوہ، بەمن چى كە بزەنم چى لە نیتو
گىرفانى ئەو كابرە كۆرتەك و شەلوار لە بەرە دایە، يان دەبى ئەو شتانە چى
بن كە لە گىرفانى ئەو شەرىت فرۆشە دایە... بەلام كاتى فىكەرەو مەراقىت كە
لە نیتو بوونى ئادەمىزاددا رەگى داکوتا، ھەر بەرەو ئەو شوپنەى دەكىشى كە
ئەو دەبەو، ئىستا ئىوہ خۆتان لە جىتى بەندە دابىن و رىتى دەرباز بوون
لە دەست ئەم مۆرانەى بەدۆزەوہ كە كەوتۆتە گىانتانەوہ؟! بە ھەر كەسى بلتیم
كاكە، خوشكە، دایە... من دەمەو بزانم چىت لە گىرفانەكاندايە چ
كاردانەوہىەك نىشان دەدات؟ بەئەدەبترىن وەلامىك كە پىمى بەدەنەوہ
ئەوہىە كە.. بۆچى كابرە..؟ دارۆغەى گەرەكى؟ پشكەرى مۆلەتى
دادوہرىت ھەبە؟ خۆ ئەگەر توورە نەبى و داركارىم نەكات ئەوہ
پىاوہتیبەكى زۆرى كۆوہ!

خودايە چى بكەم! ئەم ھەستە نەفرەتیبەى مەراق كۆرەنە چۆن رازى بكەم
و وەلاى بنىم، بەلام نەخىر من ئەو پىاوہنىم، بتوانم خۆم لە چنگى

و بزەنم ھەستى مەراق كۆرەن لە ھەمووتاندا ھەبە، ئەگەر بلتین نىبە،
راست ناكەن، ھەمووتان دەتانەو بزانن ئەوہى قسەتان لە گەل دەكا كىبە؟
چ كاردەبە؟ لە كۆى دەو؟ مالى لە كۆبە؟ كاروبارى مالىوہى چۆنە؟
ئەگەر پىاوہ ئايا ژنى ھىتاوہ؟ ئەگەر ئافرەتە، ئايا شووى كۆوہ؟ چەند
مندالى ھەبە؟ مندالەكانى چۆن؟ بۆ قوتابخانە دەچن، ناچن؟ چۆن بىر
دەكەنەوہ...؟

كاتى زەنگى تەلەفۆن لێدەدا، پىاو لە خۆبەوہ بەشەوق و زەوقىكى
سەبەوہ تەلەفۆنەكە ھەلدەگرى و بەگوپى خۆى و دەنووسىنى، رەنگە سەد
بىرى بۆ بىت، كىبە تەلەفۆن دەكا؟ ئافرەتە، پىاوہ، يەكىك لە دۆستانە،
بەھەلە ژمارەكە لىدراوہ چ ئىشى ھەبە.. تاد. تالە كۆتايىدا دەنگى
ئاخىوہرەكە دەگاتە گوپچكەى و پىاو بۆ تاوىك ئاسوودە دەبىت، كەس
نەبوو، فلان بوو، ژمارەى تەلەفۆنى فلانى دەوىست، بەلام ئاخىوہرەكە
نەناسرا يان كەسىكى دەو بۆ تەلەفۆن رابوئىت! ئەگەرچى دەشزانى
مەبەستى ئازاردانە، كەچى لە ھەمان كاتدا پىاو ھەز دەكا بزەننى
كە ئاخىوہرەكە كىبە؟ چ كاردەبە، لە كۆبە تەلەفۆن دەكا؟ شكە و شىوہى

بیرۆکه کانم رزگار بکه م، له کو تایی داده بی گیرفانی یه کیتیک هه بگه ریم، هه رچی ده بی بابی.

به چهند که سیکم وت و تکام له چهند که سیک کرد... هه ندیکیان تیواو تیو سه بیربان کردو هه ندیکیشیان به هه ردوو دهستان گیرفانه کانی خویان گرت و بی وه لام دانه وه تیپه رین و هه ندیکیشیان وه لامی قه پوزشکینانه و خراپیان دامه وه هه ندیکیشیان وه ک عاقلیک چۆن ته ماشای گیلک ده کات، ناوا ته ماشایان کردم و تیپه رین... به لام نه مانه هیچیان نه ده بوونه نه وه هۆکاره ی که من واز له وه بیرۆکه یه بینم، که هه یتم، ده بووا یه گیرفانی که سیک هه ر بپشکنم، نه وه که سه ش هه رکێ ده بیت لای من گرنه نییه، ئاخیری بیوا ییکم دۆزییه وه، سه ربرده ی خۆم بۆ گێرا یه وه ده ردی خۆم پی وت، دلنیا شم کرده وه که جگه له رازیکردنی نه وه سه سه نه فرده تیبه ی مه راق کردن مه به سستیکی دیکه م نییه، خۆت و الا که بزانه چیت له گیرفانه کاندایه؟ کاتێ کابرا دلنیا بو، له ده ردی بی ده رمانی من گه یشته، رازی بو، وه کو مندالیک له رۆخ جاده له به رامبه رم دانیشته و به و په ری راستگۆیییه وه گیرفانه کانی خۆی له به ر ده سته نام.

نه وه گیرفانه چی تیدایه؟

... کابرا ده سته ده گیرفانی لای راستی چاکه ته که ی ناو هه رچی هاته ناو ده سته ده ری هینا، ده سه رۆکه یه که ی ته نکێ سپی چلکن و گرمۆله کراو، هه شته قیران پاره ی خورده، پینچ ریالییه که و یه ک دوو ریال له گه ل یه ک ریالییه که، شقارته یه که باشی ته وریزی که نیوه ی به کار هاتبوو، تلیشه ی هه ردوو لاقه پیلکی شقارته که لی کرابوه وه بۆ خاوتین کردنه وه ی بن ددان.

- ئیدی نییه؟

+ نه خیر..

- نه وه گیرفانه چی تیدایه؟

دیسان ده سته چه پی کابرا چوه ناو گیرفانه که ی، ته زبیه حیته ی له دره خته ی یوسر چی کراو، بلیتیکێ ئۆتویوس، پاکه تیکی جگه ره ی شوکه شه ش حه وت دانه ی لی به کار هاتبوو، ده نکه شقارته یه که ساغ، راجیته یه که ی پزیشک که هی حه فته یه ک پێشتر بوو، ده نکه حه بیته ی نه سپرین.

- ئیدی نییه؟

+ نه خیر.

نه دی نه وه گیرفانه ی سه ره وه ت چی تیدایه؟

... کابرا دوو په نه جی برده ناو گیرفانه بچوو که که ی سه ر به رکی چاکه ته که ی، که هینا یه ده ره وه، وینه یه که ی (4x6 سم) ی خۆی ده ره ی نا له گه ل وینه ی کچ و کوریکێ ته مه ن (4-5) ساله که ده سته یان له ملی یه که دی کردبوو، هه ره وه ها پارچه کاغه زیکێ بچوو که که چهند ژماره یه ک و چهند ژماره یه که ی وه ک یاداشتیک به م جوړه ی له سه ر نوو سرا بوو، حه سه ن ناغا (400) مه حموود (250)، کرته ی دوو مانگی خانوو (1400)، ماله وه (900) و... تاد.

- ئیدی نییه؟

+ نه خیر.

- نه دی نه وه گیرفانه چی تیدایه؟

کابرا ده سته برده ناو گیرفانی لای راستی شه لواره که ی.

+ هیچ.

- هیچی تیدانییه؟

+ نه خیر... نه گه ره به بووا یه نه وه ده رم ده هینا.

- نه دی نه وه یان؟

کابرا که به ته واوی خۆی به ده سته وه دا بوو، ناچار ده سته که ی دیکه شی

برده ناو گیرفانی لای راستی!

+ تهنیا زهرفی کاغہزیکہ کہ ہی (کاک حوسین) ہو دہتی پتی بگہیہ نم.

- بیہیتنہ دہرہوہ.

نامہ کہ لہ سہزہوارہوہ بوو، لہسہر پشتی زہرفہ کہ ناو نیشانی مالی
کابرایہک نووسراہو، بہگویرہی راسپاردهی نووسہری نامہ کہ دہوایہ ئہو
زہحمہ تہی بکیشایہو نامہ کہی بگہیانداہیہ دہست کاک حوسین.

- ئیستا بزانه نیو گیرفانی بن ہہنگلی چاکہ تہ کہت چی تیدایہ؟

.. کابرا لہ گیرفانی بن ہہنگلی لای راستی چاکہ تہ کہی جیزدانیتیکی
لاستیکی رہنگ زہردو چلکنی پیوانہی دہرہینا.

- ہہر ئہو جیزدانہیہ؟

+ چی تیدایہ؟

- وہرہ تہ ماشای بکہ،

... جیزدانہ کہی بولای من درپژکرد، وہرم گرت، ناسنامہیہ کی بی بہرگ و
بی وینہ کہ بہر لہ (۶۶) سال لہ سہزہوار دہرچو بوو، لہ چہند شوپنیکیدا
جیتی مؤری بیتاقہی قہندو شہکرو مؤری تاییہ تی بیتاقہی خوراک و نانی
سہردہمی جہنگی بہمہرہ کہ بیکی مؤر دہکہوتہ بہرچاو.

ہہرہوہا کاغہزیکہی رہنگ رژیستوو کہ بہناوی خوی بوو، ہی دوو سال
لہمہو پیش بوو ہہرہوہا پارچہ رژیستو نامہیہ کی تاییہت بہہوالی کوری
ماتہمینی کابرایہک کہ ناوہ کہیم لہ بیر نہماوہو دوو دانہ پوولی بہک
ریالی بہکار نہاتووی تیدابوو

- تہدی ئہو گیرفانہت؟

... کابرا ئہم جاریان بہئاگادارییہوہ دہستی خوی بردہ ناو گیرفانہ کہی
دیکہی بن باغہلی چاکہ تہ کہی و چاوی لہ چاوہ کانم بری، راپا بوو... حہزی
دہکرد دہستی لہ گیرفانہ کہی بیہیتنہ دہرہوہ.

+ بوچی راپای! گومانہت ہہیہ؟

- ہیچ شتیک نییہ راسپارده نامہیہ کہ.

+ دا بیہنم.

- ئاخہر...

+ بیہدہ بیزانم... چی تیدا نووسراوہ؟

- ئاخہر

+ دیسان دہلپی ئاخہر... باشہ ئہوہیان حہتمن کہ سیٹک بوئی...

... کابرا زہرفہ کہی لہ گیرفانی بن باغہلی دہرہینا، سہری زہرفہ کہ

دانہ خرابوو... لہسہری نووسراہوو:

بہرپیز وہزارہتی کار، بہرپیز جہنابی فلان... بہرپیز سہرؤکی نووسینگہی
وہزارہتی کار... بو تیروانین بفرمومون، نامہ کہم لہ ناو زہرفہ کہ دہرہینا
کہ نزیکہی بو مانگیٹک لہمہو بہر دہگہ راپاہوہو بہدہستخہ تیکی خوارو خپچ،
کابرایہک کہ من نایناسم، نامہ کہی بو بہرپیز سہرؤکی نووسینگہی
وہزارہتی کار نووسیہوو.

دوای سلاوو خو شہویستی دیرینمان، ہہلگری نامہ کابرایہ کی
موستہہ قہ، خیزاندارہ، ماوہیہ کہ بی ئیشہ، لہ گہل ئہو سینگ فراوانیہی
کہ لہ جہنابت رادہ بیہنم و بروایہ کی تہ واوم بہ دلپاکی و مرؤقدوستی
جہنابت ہہیہ، ئومیڈہ وارم کارتیک بو ہہلگری نامہ بدوزنہوہو
مندالہ کانیشی لہ شہوی جہژندا دلخوش بکہن، ہہرچی دہفرمومون لہ
خزمہ تدام.

قوریانت...

... بہزہحمہت سہرم لہسہر نووسینی نامہ کہ ہہلگرت و تہ ماشایہ کی

چاوہ پر لہ چاوہ پروانیہ کانی کابرام کرد:

- باشه نامه‌کەت بردوو ه؟

+ به‌ئێ.

- چیبیان بێ وتی؟

+ وتیان برۆ، دواى دوو مانگی دی وەرەوه!

- هەردوو لاسەرم ژانیاں کرد، خەیاڵم کەمێک راحەت بوو، هەستی

مەراق کردنە کەشم کپ بوو.

سەرچاوه: کۆمه‌له‌ چیرۆکی (تفنگ بادی، خسرو شاهانی، چاپ اول،

زمستان/۱۳۶۲، ص ۱۲۱--۱۲۷.

چيرۆكىكى بىن ناو

فەرىدە خىرەتمەند

ناوی لهو میزه ناوه، میزی کتیب خواردن!!

چونکه دهفتهر و کتیب و پیره کاغه زیکی زوری له سهر کویوته وه! رسته که دههینم و ده بهم... جاریک... دوو جار... سی جار... رسته که بهر هنگاری نیشان ددهاو منیش بی شهرمانه... سهره نجام هه لدهستم و ده چمه چیشتخانه ی مالوه (مه تبه خ)، چایه کی یه ک رنگ ده خومه وه بهو ئومیده ی که کوتاییه ک بۆرسته که بدۆزمه وه، له پشت په نجه ره که راده وه دستم، دهستم به جامی په نجه ره که دادینم، هه لم و ته مه که ی سهری لاده چیت، شه قامه که ده بینم، بارانیتی که به خور ده باری، سهد جه واد له سهر پیکابه بچوو که زهرده که ی، سه وزه واتی ته رو تازه دینیتته خواره وه، له گه ل خوم بیر ده که مه وه که بۆچی (فروغ) هزی ده کرد قژی کچی سهد جه واد رابکیشی؟ وه لامیک نادۆزمه وه! چند به شیکی شیعه ره که له بیر چوه، ناوی شیعه ره که شم نایه ته وه بیر! به ئیستکانی چایه وه به ره و ژور ده گه رپمه وه، له پشت میزه که داده نیشم، وشه کان، له سهر لاپه ره سپیه کان ده م چه فتی ده که ن!

- ناتوانی کوتاییه ک بدۆزیتته وه؟ ده توانم، ناتوانی، وتم، ده توانم..

ئیدی ته ماشایان ناکه م، سهرم بهرز ده که مه وه، چاوم به چوارچیوه ی گه وه ی په نجه ره ده که ویت، پاییز، ئه م سال هه رای ناوه ته وه، چاوه به رمه گه لا چه سپیوه کان، یادی به خیر چند سالتیک له مه وه بهر پیره باب، له ته نیشته دیواره له بغ کراوه که، دووشتلی چاندن، ئه وه ی لای راست زوو وشک بوو، باو کم ده یوت: ره گ و ریشه ی له به رد گیربووه، به لام شتله که ی لای چه پ، رۆژ به رۆژ گه وره تر ده بوو و ئیستا هه موو لادبواره که ی داپوشیوه.

قه له ره شیک دیت و به قه قه له سهر پیره دار کاره که هه لده نیشیت، له شه قه به که ی له گه ل ده نگه که یدا ئاو کوفه، به ره و په نجه ره که ده کشیم،

کاتریمیر هه شت و نیوی سهر له به یانییه، له پشت میزه که م دانیشتووم، پیره کاغه زی سپی ختوو که م ددهات، دهستم به نووسینی چیرۆکیک کردوه، هیشتا ناوی نییه! ده نووسم... ره شی ده که مه وه... له کوتایی رسته یه کدا وه ستاوم، دوو دلئ من و رسته که ی پیکه وه گرتوه!

ره شی ده که مه وه، دوو باره ده نووسمه وه! رسته به ناته وای له ده دست دهرده چیت، نه خیر نایگۆرم، ده بی کوتایی هه رپه بیتم! باش وروگیژ بوومیه، هه ز له ده دست پیکردنی رسته ده که م. چند جار به ده نگی بهرز ده یانخوتیمه وه..

(له نپو ده نگه که یدا تکایه ک هه بوو) وه ک بلتی رسته سوور بیت له سهر ئه وه ی که کوتایی نه یه ت! زه نگی ته له فون لی ددها، ده چم ته له فونه که هه لده گرم، به لئ؟ کابرایه ک له سهره خو ده لئ: ده توانم قسه ت له گه ل بکه م؟! ده نگه که ناسم... تو...؟!)

کابرایه کی وه ک تو... (ئه و رسته یه ی دیتته می شکم، یه کسه ر به زمان ده یدرکینم) به لام بی ئیش؟ ته له فونه که داده نیشم، به ره و میزی ئیش کردنه که م ده گه رپمه وه، که هه مان میزی نان خوارده که مانه! هاوسه ره که م

به یادی یه کییک له رۆژهکان به سهر دیواری هه لده گه پیم و (خورمالوو) (*).
 لی ده که مه وه، وهک هه موو سالییک له و کاتییدا برازاکانم به حه سره ته وه
 له په نجه ره ی نهومی سییه مه وه، پلکی خۆیان ده دیت که وهک مندالان به سهر
 دیواری هه لگه رایه و (خورمالوو) ی گه ییو لی ده کاته وه، - و اباشه له یاد
 نه که م ئه م سال چهند دانه یه که له گه ییوه کان بۆ چۆله که برسسیه کان به جی
 بهیتم. حه زم له سه رده می مندالیییمه، غاردانه ی سهر رۆخی دیوار، قه پ
 گرتن له عه سیری دراوسێ و خوار رۆیشان و قژ راکیشانی کچه که ی سهد
 جه واد.. مندالانه پیده که نم، به هه مان ئه و سالانه ی که فرمیسه کهانی تیا
 حه قیقییه و تووره بوونه کانیسی تیا جددی!

هه مان ئه و سالانه ی و اهه ست ده که یت که ژیان شتیکی که می هه یه،
 به دوایدا ده گه پیتی، و اتیده گه یت که عه ودالی شتییک بوویت که ناوت
 نه ده زانی! چهند سال به دوای هه مان وشه دا ده گه پیتی. باوکیشم هه ر
 به دوایدا ده گه را، ئه گه رنا، ئه و ته مه نی خۆی له نیو راره وه کهانی دادگه دا
 به سهر نه ده برد، فریشته به کی مه رمه ری ده بینم که راره ستاوه ته رازوویه کی
 له نیو ده ستدایه، له گه ل دهنگی ته له فۆن له یاده وه ریبه کانم داده بریم! (به لی)
 یه کان هه مان دهنگن، تۆ دوکه سیت که گویت له دهنگم ده بییت. دوو دل و بی
 دهنگم.. تکایه.. ته له فۆنه که داده نییم، به لام یه کسه ر په شیمان ده بیه وه!
 له ناوه راستی ژووره وه رووله په نجه ره وه ستاوم، به راست، چ قسه یه کی
 هه بوو؟ منی ده ناسی، یان نه؟! ئازار لیئاگه ری ویزدانم راحت بییت،
 به لام دهنگه که ناسیاو نه بوو، نه ناسیاو ییک.. ناسیاو ییک.. جیا وازییان
 چییه؟ نازانم! چاوم ده برمه وه میزه که وه ده که ومه وه خه یالی رسته
 ناته واو که م. به ره و میزه که ده چم، خۆم به وه رازی ده که م که مه به سستی
 گالته جاری بوو. داده نیشم و رسته که ده خوینمه وه:

(له دهنگه که ییدا تکایه که هه بوو که...) به بروای خۆم وشه کان میهره بان

بووینه.. ئیدی سه ریچی ناکه ن، وهک بلتی چاوه روانی کۆتایی هاتن بن.
 هه ول ده دم رسته یه کی میهره بانتر بدۆزمه وه، دیسان دهنگی ته له فۆنه که،
 که ش و هه وای بیده نگه وه دهنگ دینتی! له سهر کورسییه که م راده پهرم،
 ساتمه یه که ده که م! به لنگه قوتی خۆم راست ده که مه وه، حه قنه هه مان
 دهنگه که ی پیشووه، به لام هیشتا هیچ رووی نه داوه، به لی؟ سلاو، دهنگی
 دیاری هاوسه ره که م ده ناسم (سلاو- تکایه میزی کتیب خواردن ریک و
 پیک بخه، میوانمان هه یه...)

به م جۆره منیش خه ریکی کۆکردنه وه ی کتیب و په ره کاغه زه کان ده بم،
 به لام هه میسه بیر له رسته ته واو نه بووه که ی نیو چیروکه که م ده که مه وه!!

* خورمالوو: میوه یه که له وینه ی ته ماته، په لکیکی ناسک و سووری
 هه یه، تامه که ی له سه ره تاوه تفت و تاله که گه یی شیرین ده بییت،
 به ره که ی له کۆتایی پاییزان پیده گات داره که ی وهک دار سیو وایه که
 په لک و گه لای درشت و سه وزیکی جوانه (فرهنگ عمید - تالیف/حسن
 عمید، چاپی ده یه م)

سه رچاوه: گۆفاری دنیای سخن، ژماره (۷۲) سالی ۱۳۷۵ هه تاوی.

فرونیلی سیاسی

یوسف ئیعتیسام ئەلمولک

چەندان دەنگ پیتکەو وەلام دەدەنەو:

-- ئیمە ھەموومان دەمانەوئ بەتۆ بگەین، زوو وەرەو دوامەکەو!

لەو کاتەدا دەبینین کەسانی جوړاو جوړ، بەبەژن و بالای جیا جیا، وەک
بلیتی پێشتر ئەوانم ناسیبی، دینە ژوورەکە ی من، دەپرسم:

- ئیو کین؟

لەو پرسیارە ی من، رەنگ و روویان دەگوێی، وەلام دەدەنەو:

-- من سەریام، من نەمسام، من ئەلمانام، من بولگاریام، من
یونانم، ئینگلتەرام، من فەرەنسام، دەولەتی عوسمانیم، من ئیتالیام!

منیش قسەکانیان پێ دەپریم و دووبارە دەپرسمەو:

-- زۆر باشە چیتان لەمن دەوئ؟

-- تەنیا تۆمان دەوئ.

-- من نامادەم، فەرموون، مەبەستتان چییە؟

ھەموو بەدەم تەماشاکردنەو، ھاوار دەکەن:

لەکوئیی؟ تۆنابینین!

-- ئالێردا، لەلای ئیو پراوستاوم.

ھەموویان لەگەڵ یەکدی بەناماژەکردن و بەچاو و برۆو جوولانەوئ

تایبەت قسە دەکەن و دیسان ھاوار دەکەنەو:

-- ئاشتی! ئاشتی!

لەم فرۆفیل و نەفامییە، بێنم تەنگ دەبێ و ھەنگاو بەرەو لایان
ھەلدینم و دەلیم:

-- ئەو ھاتم!

ھەرکە ھەست بەھەنگاوانانی من دەکەن، چەندان ھەنگاو بەرەو دواو

دەرۆن، لێردا ئیدی ئارامم لێدەبرێ، دواي ئارەزوومەندان و تامەزرۆیانی

کۆمەلە خەلکێک لە ژووری چاوەروانی دانیشتون. لەنیواندا یەکیکی
لاواز، پشت کۆماو، مووگروازە ی خڕکەلە دەبینرا کە روخساریکی
پەرتشان و سیس ھەلگەراوی ھەبوو، وەک ئەو و ابوو کە لە مەیدانی شەرو
پیکداداندا ھەلاتیبێت!

خزمەتکار ھاتە ژوورەو، وتی: «جەنابی (ئاشتی) بفرمەوون نۆرە ی

ئیو یە.»

ناوبراو ھەلساو چوو ژوورەو و لەسەر کورسییەک لە بەرانبەر پزیشک
روونیشت.

پزیشک بەچاوتیبیرین و وردبوونەو و پشکنینەو، تەماشایەکی کردو

لێی پرسى: «چیتە؟»

نەخۆشەکە چەند جارە سەری لەقاندو وتی: «حالم باش نییە، خەونی
جرناو فرنا دەبینم، ھەموو چرکە یەک وەک ئەو و ایە کە سیک بانگم دەکاو
بەھەموو ھێزییەو ھاوار دەکا: «ئاشتی! ئاشتی! لەکوئیی؟ ئیمە تامەزرۆ ی
بینینی تۆین!» لەگەڵ بیستنی ئەم دەنگەدا، دەمارەکانم دەلەرزن، دەلیم:

- کئ ئیشی بەمنە؟

خۆم دەكەوم، بەلام ئەوان لەمن خیراتر پادەكەن و لەبەرچاو بزر دەبن، شەكەت و ماندوو، بەرەو مائەوە ملی پێ دەگرم، دەبینم ئەو بێ وێژدانانە، هەموویان لەوێ كۆبونەتەو! هەموو گۆشەو كەنارو كون و قوژبەنی دەپشکنن و بەئاوازیکی خەمبارو نائومیدانە دەلێن:

ناشتی خۆشەویستمان چی لێهات؟ بۆ كۆی چوو؟

هەرچەندی هاوار دەكەم «ئالێرەمە» هەرگیز گوێیان لەمن نییە! لە دەورو بەری من دەسوورپێنەو و دەست لە پشکین هەلناگرن.

هەندێ جار لەخۆم دەپرسم «خەوتووم؟ بەئاگام؟» بەناچاری لەسەر كورسییەك پال دەكەوم و تەماشای ئەم گالته جارییە سەیرە دەكەم لە میانەی ئەم كاروبارانەدا، لەگەڵ خستنه رووی ئاشكرای دەسەلات و جوانی من پێك كەوتوون و خەم و داخ لەبێ دەسەلاتی و بێ توانایی خۆیان دەخۆن! یەكێکیان دەلێ:

– ماوێهەك بەر لەئێستا، من ئەوم بینی... ئێستا نازانم حالی چۆنە؟ ئەوكاتەمی كە چاوم پێی كەوت، زۆر باش و خوو و پەوشتی زۆر چاك بوو، بەلام بەداخووە لەببینی روخساری پر لەمبهری ئەو بێ بەشین!

خوای دەکرد جارتیکی دیکە بەدیداری شاد دەبوینەو...!

«باشە ئەگەر ئەم ئارەزوو و تامەزرۆییە راستە، بۆچی نەیدۆزینەو؟»

جەنابی پزیشك، چیدیكە تواناو ئارامی بینین و بیستنی ئەم قسانەم نەماوە. ئەو بۆ مانگیك دەچێ، هەموو رۆژی گرفتاری ئەم دەردەم. وەختی كە لەبەر چاویاندا پراوەستاوم، توانای بینینی منیان نییە و هەمیشە خەریکی سیخوپی و پاشقۆڵ گرتنن لەیەكدی. لەپتی خوادا لەدەست ئەم نەخۆشییە گورچەك پرە پزگارم كە.»

پزیشك بەوپه‌ری هیمنی و وردبوونەو و گوێگرتن لە قسەکانی نەخۆش

وتی:

– مالت لەكوتییه؟

-- لە ئەوروپا

-- زۆر لەوێ ماویته‌وه؟

-- نەخێر... زۆر نا..

-- ئەمەمی تۆ نەخۆشی (سەرسورمانی سیاسییه). ئاو و هەوای ئەوروپا لەگەڵ باروودۆخی جەنابت ناگونجێ. ئەو كەسانەمی كە بانگی تۆیان كردووە و خۆیان ناساندووە، كاراكتەری كارامەو لێهاتوون و بەزۆر جۆرە فرۆفیل و كەلەكە بازی، ئادەمیزاد لەخستە دەبن و دەیانەوێ بەئامانجی نارپه‌وای خۆیان بگەن. ئەم جۆرە فایرۆسانە زۆر ترسناکن، چاره‌سەری جەنابت بەندە بەوێ خۆت لێرە دەریاز بکە، روو بەرووی ئەم جۆرە سووخۆرو خۆیستانە مەبەو. ئەگەر دەكری بۆ شویتینیکی دیکە پرۆ..

سەرچاوه: دریای گوهر -- تالیف: د. مهدی حمیدی. جلد اول. چاپ هفتم

اذرمه/ ۱۳۴۸ص ۲۹۸ -- ۳۰۱.

نامۆزگارى دالاش

يوسىف ئىعتىسام ئەلمولك

-- دەبىي بزنانىڭ دالاش بەج رېڭايەك بەسەر ئادەمىزاددا زال دەبن! ئىمە
نە لەرووى ھىزو تواناۋە، نە لەرووى فرتوفىلئەۋە بەئادەمىزاد ناچىن! ئەگەر
سروشت - كە ئادەمىزادى ۋەك پىئوستىيەك بۆ ئىمە ھەلگرتوۋە -
ئەوگىيانى دىندايەتسىيە غەرىب وسەرسامەي لەناخى دانەنا بوۋايە، ئەۋا
دالاشەكان نەياندەتوانى تاموچىئە لەم خواردەنە خۆشە ۋەرگرن و پىئى ئاشنا
بن.

زۆرىيە كات كە دوو گرووپ لەئادەمىزادان بەيەكدى گەبىشتوون،
بەھەراۋ ھۆربايەكى زۆرەۋە لەگىيانى يەكدى بەردەبن. لەشەرو پىككادانى
ئەۋاندا ئاسمان پر لەئاگر دەبىت، ھەركە گوتتان لەم ھەراۋ ھۆربايە بوو،
ھەرۋەھا ئەم بلىسانەتان بىنى، بەۋپەرى خىرايىيەۋە بەرەۋ ئەۋى برون. لەۋ
كاتەي كە ئەم دوو گرووپە خەرىكى يەكدى قىردىن، سەرنج دەدەي ھەلمى
خوئىن لەسەر زەۋى بەرز دەبىتەۋەۋە لاشەۋ ئەندامى پارچە پارچە كراۋ رووى
زەۋى دادە پۆشى.

سەرچاۋە: درىاي گۈھر، جلد اول، تاليف دكتور مەدى حمىدى، چاپ ھەتم،
آذرماہ/۱۳۴۸، ص ۳۰۲-۳۰۳.

پىرە دالاشەكە وتى: رۆلەكانم، لە حالەتتىكدا كە سەر مەشق و
پاھىنانەكانى منتان بىنيۋە، ئىدى پىئوستىتان بەئامۆژگارى من نىيە.
بىنيوتانە چۆن بالندەم لەنىۋ كىلگەدا، كەروئىشكەم لەنىۋ بىباباندا،
كاررۆلەم لەنىۋ لەۋەرگەدا رفاندوۋەۋە خستوۋمەتە ژىر چىنوۋكەكانى خۆم.
ئىستا ئىۋە تىگەبىشتوون كە چۆن چىنوۋكتان لەنىۋچىر گىر بكنەن و بىيەنە
خوارى، كاتى راۋىش رەچاۋى ھاۋكىشەي ھەلقرىن بكنەن. بەزۆرى گۆشتى
ئادەمىزاد دەرخوارد داۋن، ھەلبەتە تامى ئەم خۆراكە خۆشەتان ھەر لەبىر
ماۋە.

دالاشە فەراقەكان وتىيان:

-- پىيمان بلى، لەكۆى دەتوانىن ئادەمىزاد پەيدا بكنەن؟ ئەدى بۆچى
تائىستا ئادەمىزادىكت بۆ ھىلانەكەمان نەھىناۋەتەۋە؟
- ئادەمىزاد زۆر قورسە، ۋەختى كە پەيداي دەكەين، تەنيا ئەۋەندەمان
پى دەكۆى گۆشتەكەي پارچە پارچە بكنەن و ئىسكەكەشى لەسەر زەۋى
بەجىن بەيلىن:

-- لەم حالەتەدا بۆ كۆشتى ئەۋ، چ راۋ و تەگبىرىك دەكەن؟

قەل و كۆتر

يوسف ئىعتىسام ئەلمولك

کوټر: وهختی گالتتو گه پ نبييه، باش من دهناسيت و دهناسيت له بهرچی ناتوانم ليټره بمينمه وه.

قه له رهش: نازانم، بچ زه حمهت خوتان بفرمون؟

کوټر: له فزهلی خوداوه، من ته نيا له هه نديک پرووه له تو دچم، نه گهر نا له لای ته وای خه لکی دنيا دا به (نامه بهری ناشتی) نام دهر کردوه:

قه له رهش: ده بی به لگه نامه ی کاره کت بخه یته پروو؟

کوټر: من مژده دهری ئاساييش و ناشتيم، داستانه کان و سه ربورده کونه کان، گه واهیده ری بانگه شه که من، وهختی که شتی نوح به ناو لافاوه جيهانگیریه که بیدا دهر ویشته و بارگه وینه ی ئاده میزادانی به رای بی له نیو شه پوله کانی ئه م به لا گه وره بیدا نقووم ده بوو، وهک له کتیه پیروزه کانداس باس کراوه، من ئه و کاتی چله زهیتوونم به دهنووکی خوم گرتبوو، له دوا ی که شتیبه که ی نووحدا دهر ویشتم. له و روزه وه گه یانندی موژده ی ئاساييش و ناشتی به من وه گرتدراوه، تیگه یشتی؟ ئه و ا چه ندمانگیکه له و خه یالده ام که ئه رکه که ی خوم له ناو خه لکانی سه رزه ویدا جیج به جیج بکه م، به لام تا ئیستا له گه یانندی ئه م په یامه دا سه رنه که و تووم: چونکه هیشتا عه مباریک ی زور له گولله، بومبا، ئامرازه کانی کوشتن، که لو په لی جهنگی، هوکاره کانی مرؤفکوژی ماوه وده بی به کار بهیترین!

قه له رهش: ریم بده لیتره دا، که مییک پی بکه نم نازیم له مه به ست دوور که وتییه وه، پیکه نینی من ئه وه یه که دهر دو رهنج و مهینه تی هه ندی که س، مایه ی خوشبه ختی و که یفخوشی و شادی که سانی دیکه یه! تو له بهر شه رو نازاوه و ئه م خوتنریشتنه له راده به دهره له خه م و خه فته دای! به لام من هه روه کو دهبینی له خوشیاندان و له پیستی خومدا جیم نابیتنه وه! له نیو لاشه ی کوژراواندا هه موو وهختی ژمه خوار دنیکی چاک پیک دینم! چه ند دلخوشم که تو له نیو ئه م که شوه و ا پان و به رینه دا، بواریکت نییه و

قه له رهش: های های هاوری! ده بینم وهک ئه و گیانانه ی که دوو چاری ئه شکه نجه و نازار هاتوون، ئوقره و نارامت لیټراوه. هه میسه له جووله دای، هیچ حه سانه وهت نییه!

پیتم نالیی ئه م جووله و شپرزهبیهت له بهرچیبه؟

کوټر: له سه ر زه ویدا جیجی پیته کیش نییه که بتوانی تاویک تیدا بحه سیته وه! هه موو شوینیک پرپوه له شمشیر، سه رنه یزه، تفهنگ و توپ و، تاد. لاشه ی کوژراوان سه رتا پای زه وی گرتوه ته وه له هه موو لایه که وه بونی گه نیو دیت: ئالم حاله ته دا، له کوئی و چون حه سانه وه ده بیت!

قه له رهش: قسه ی سه ر ده که یه! مه گهر ئه وه نییه که من و تو هه ردو و کمان له ره گزی بالدارانین، هه رگیز بارودوخی سه ر زه وی بو ئیمه له مه باشترو گونجاوتر نه بووه، له هه ر شوینیکدا بمانه وی دینه خوار و هه لده نیشین، ویرای ئه مه ش، بالنده ی گه وره تر وه کو گوشت خوره کان زور سه رقالن. ئه م ورتنانه چییه ده یکه یه؟ مه گهر ده ته وی مافووری ئاوریشتم بو رابخن تا تو به نازو عیشوه وه له سه ری پال که ویت؟

بۆمبیش لههه موو لایه که وه پیتوبستییه کانی ژیان فهراههه م کراوه!
کووتر: هه ی درنده ی به دخوو! نه گهر وهختی روودانی لافاوه که ناگاداری
نهو دل رهشپیهت ده بووم، دهستم له داوینتی ویزدان و دادوه ریتی نوح گیر
ده کردو، گیانی پاکم له جهسته ی ناپاکت ده رده هینا.

قه له رهش: نه گهر له لایه ن تۆوه نازاریکم پی بگات، دلنیا به گونا هیکتی
گه ورهت کردوه، بۆچی سه رزه نشستی من ده که یت!؟ ئایا ده زانی نهو
درنده یه ی که مایه ی به هیلاک بردنه و ده بی به پیتی توانا هه ولتی له ناو بردنی
بو بدریت، کیتییه؟

کووتر: مه به ستت دالاشه؟

قه له رهش: نه خیر، دالاش له گه ل که س به شه رنایهت و خوینی ها وره گه زی
خوی ناریتیت، نه م درنده زیانبه خش و نازارده ره، ئاده میزاده! نه گهر
ده توانی نه وه ی ئاده میزاد له ناوبه، تافیتنه و کاره سات و گه نده لئی له سه ر
رووی زهوی نه مینیت.

سه رچاوه: دیاری گوهر، دکتر مهدی حمیدی، چاپ هفتم، ژماره/ ۱۳۴۸،
چاپ سپهر، تهران ص ۲۹۵ -- ۲۹۷.

درواستکردنی کیٲک

تٲه بولقاسم حالت

جیگیریی. هه رکه کشمیشه که پهنگی گۆرا. پییه کانت بهرز بکه وه. پاشان ئاوی به سهر دابکه به شیشه یه که هه تا ناو قه دتان بیت. ئەم جوولانه وه یه شهش جار دووباره بکه نه وه. پاشان چهنگیک بیکار بۆتاتی دوسوود. هه ناسه یه کی قوول هه لیشه به راده یه که واهه ست بکه ن هه ناسه تان تهنگ بووه! له سهر پشت درێژین دوو هیلکه بشکینن، پییه کانتان به ته واوی به ره وه هه وا بهرز کرابیتته وه، له ئاواندا بیکوتن و به ره وه پییشه وه بیوه شینن. له پاشاندا هیله نگیکی ته واو ورد له سهر زگ دانرابی، پییه کانتان کو بکه نه وه له گه ل ژماره ی پینجدا، له نیو هیله نگه که ده ری بهینه! له سهر زهوی له سهر روو پال که ون به هوی زگتان له نیو زهردینه ی هیلکه دا به چه پ وراست بگه وزن هه تا زهردینه که ده گاته هه موو شوین، که پییه کانتان لیک ده که نه وه، هه ر چه نده رۆنی چیشتی زیتیر تی بکه ن باشتره! به ته واوی خۆتان خوار که نه وه هه ول بدن دهسته کانتان له سهر ناگر بمینیتته وه، پاشان له گه ل ژماره ی سیدا دهسته کانتان بهرز بکه نه وه. لی گه رپین سارد بیتته وه، ئەوکاته ههردوو دهسته کانتان له دواوه لیک بخشینن. سه رتان بۆ پییشه وه بهن، له سهر ناگر چه ر خه له یه که بدن، دواپی بۆ پشتته وه خواری که نه وه و قه پاغی بخه نه سهر هه تا دیمی بکیشیت، سه رتان له گه ل ژماره ی چواردا پارچه پارچه ببیرن، به خاولی وشکی بکه نه وه. بیخه نه نیو ده فریک و پیشکه ش به میوانی بکه ن!

سه رچاوه: کتیبی راهنمائی انشاء - ۱۹۵۸ ل - ۱۶۳ - ۱۶۴.

له یه کی له ولاته کانی ته وروپادا کاتی ده ست پچ کردنی ماوه ی بلاو کردنه وه ی بهرنامه ی چیشته لپنان له رادیو دا، ئافره تیک ئەم وشانه ی بهرگویی که وت «گوینگانی بهرپیز: ئەمرۆ ده مانه وی چۆنیه تی دروست کردنی جوړه کیتیکانتان فیبر بکه یین.»

ئافره ته که یه کسه ر پیاوه که ی خۆی بانگ کرد که له نووسینه وه دا خیرا بوو، داوای لی کرد که چۆنیه تی دروست کردنی کیتی بۆ بنووسیتته وه.

پیاوه که خیرا دهستی دایه قه لهم و به په له گوپی بۆ رادیو شل کرد، بیرو هوشیشی ئەوا هه رمه پرسه! بهرپیکه وت له هه مان کانتا ئیستگه یه کی دی که بهرنامه ی وهرزشی پیشکه ش ده کرد، له گه ل ئەم ئیستگه یه کی که ئەم بهرنامه یه ی پیشکه ش ده کرد که وتنه ته ک یه کتری و ده ستووره کانی وهرزشی زۆر بهرپیک و پیکی له گه ل چۆنیه تی فیرکردنی دروست کردنی کپیک تیک هه لکیش ده بوون! بۆیه که وهختی کابرا ئەم ده ستوورانیه ی نووسییه وه ئافره ته که لپی وهرگرت و به م جوړه ی خوینده وه:

له گه ل ژماره ی یه کدا دهسته کانتان له سهر زگتان، یه ک پیاله ئارد له سهر شانت دانن. که میتک کشمیشه تیکه به شیشه یه که که پاشپانی پچ له سه ریا

له دهفتەری یادداشتی دهقیگدا

ع. شکرچیان

سڀ شهمه :

زور خه تم به سهردا كيشراوه، نووسهر ئه مريو كه پاك نووسم دهكات. ههندي له وشه كان سووك و ئاسان دهكات و دهيان خاتوهه شويني خويان. ههندي كيشي لي هه لده گري و بونيان دهكات و وه لايان دنيت.

چوار شهمه :

ئهمريو گه يشتمه به ردهستي سهر نووسهري گوڤار، ئه ويش چند پهره گرافيكم لي لاده دات، بونكردي ئه ويش له هي نووسهر توندتره.

پنج شهمه :

سهر نووسهر به سهر پهرشتياري گوڤارم ده سپيري، ئه ويش جاريك له سهر وهه تا خواره وهه جاريكيش له خواره وهه تاسه ره وهه جاريكيش له راسته وهه بوجه پ و له چه په وهه بؤراست ده مخوي نيته وهه، له گه ل ههر خويندنه وه به كيدا له تيكم لي قوت دهكات.

هه يني :

ئهمريو پشووي هه فته به و خوشحالم به وهه كس ئيشي پيم نيبه.

شهمه :

چوومه ته به شي پيتچنين، پيتچنيس ده مباته وه لاي سهر نووسه رو ده لي: «به پرواي من ههندي له وشه كان بونيان ليدي...» ليره ههنديكم لي قوت دهكري.

بهك شهمه :

ئهوا له به ردهستي پرؤقه خوينم، له كونه وه به پرؤقه خوينيان دهوت (هه له گر). ئه ويش ده مباته وه لاي سهر نووسه رو ده لي: «نووسهر

شهمه :

من ده قيكم هيشتا نه هاتوومه ته ناو ميشكي نووسهر، هه موو گيانم ساغ و سه لامه ته و جگه له دورى ئيوه، هيچ بيزار بيه كم نيبه.

بهك شهمه :

ئهمريو گه يشتمه ناو ميشكي نووسهر، نووسهر ههر له ناو ميشكي خويدا، ههنديكم لي سانسور دهكات. تكايه دهست له تاميري وهرگرته كه ي خوت مه ده، خه وشه كه له تاميري هه نارده كه دايه.

دووشه مه :

نووسهر له پشت ميژه كه وه داده نيشي، پهره كاغه زيكي سپي له به ردهمي خوي داده ني و قه له م ده گريته دهست، به لام به رله وهه قه له مه كه به سهر رووي كاغه زه كه دابيني، هه لدهستي و دهچ پهردهي په نجه ره كه لاده دا، له په نجه ره كه وه ته ماشايه كي دهره وه دهكات تابزاني دنيا هه وره يان نه، و ابير دهكات وه هه وره، دووباره ديته وه له پشت ميژه كه دا دهنيشيته وهه دهست به نووسين دهكات. له كاتي نووسيندا ديسان ههنديكم لي سانسور دهكات.

لیتره دا له فلانی داوه!» به شیتیکم لئې ده خریته بهر دهمی مقهس و قوت
ده کړی.

دووشه مځه:

چوممه ته به شی نه خشه سازی. بوئو هی له سهر لاپه رېش جیم بیتته وه،
نه خشه سازیش په رڼه گرافیکم لئې فت ده کات.

سې شهمه:

نهمرؤ به ره و چاپخانه رڼو شتووم ومیشکم ئیسراحه ته، له حوت قورتان
په ریمه وه! به لام ته حا له خه یالی پوچ!! چاپکار ناگاداری به ریتوه بهری
گوڅاره که ده کاته وه که نهم ده قه له فلانه شوین زور تونده! به ریتوه به ریش
گورزی خوی دوه شینئې تا توندیبه که م شل بیتته وه!

چوار شهمه:

هه ی بی ویردانینه، لی گه رین به لایه نی که مه وه شتیکیش بو
فه مانگه ی وردکاری و چاودیریش مینیتته وه، نهدی نوان له پای چی
مووچه ی مانگانه ودرده گرن!؟

سهرچاوه: گوڅاری (دنیای سخن)، ژماره (۵۸)، دی و بهمن (۱۳۷۲) ی
هه تاوی (۱۹۹۳ ز)، ل-۱۲.

لە پۆزىكى بى ھەمىو شتىكى بەھاريدا

عومران سەلاھى

گورچیله‌ین». له‌بەر خۆمه‌وه بیرم کرده‌وه، زۆر کەس له جیهاندا هەن به‌یه‌ک گورچیله‌ ده‌ژین! بۆچی سوود له‌و سامانه‌ خوداییه‌ وه‌رنه‌گرم؟! یه‌کێک له‌ گورچیله‌کانی خۆم فرۆشت و کچه‌ی یه‌که‌مم ناردە ریتی خۆی.

دوای سالتیک، کچه‌که‌ی دووهمم وه‌ختی شووکردنی هات! هه‌مان تاس و هه‌مان هه‌مام بوو، من خۆم به‌پیاو ده‌زانی و نه‌مده‌توانی کچه‌که‌م به‌بێ جیهازی بووکتینی به‌شوو بده‌م. دیسان رۆژتیکیان له‌سه‌ر هه‌مان کورسی دانیشتم و بیرم له‌ ئەندامه‌کانی دیکه‌ی له‌شم ده‌کرده‌وه. هه‌له‌به‌ته‌ ئه‌و ئەندامانه‌ی که‌ جووتیکم لێیان هه‌بوو. بۆ نمونه‌: چاوه‌کانم... له‌به‌رخۆمه‌وه و تم: دووچاوم بۆ چیه‌؟ مه‌گه‌ر شتێکی ئه‌وتۆی شایان به‌بینین هه‌یه‌؟! له‌ پێناوی چیدا ئه‌م دنیا سه‌راوژیره‌ دوو به‌رامبه‌ر ببینم و دوو به‌رامبه‌ر تازار بچێژم! هه‌موو لاپه‌ره‌ی ئاگادارییه‌کانی رۆژنامه‌کانم ته‌ماشاکرد، ببینم کەس کپاری چاوه‌ نییه‌! خۆم بانگه‌وازی‌کم له‌ رۆژنامه‌یه‌که‌دا بلاوکرده‌وه! رۆژی پاشتر، کپاری‌یک په‌یدا بوو، کچی دووهمیشم ناردە ریتی خۆی. ئیستا یه‌کێک له‌ چاوه‌کانم شووشه‌یه‌.

سالتیک دوای ئەمه‌، وه‌ختی شووکردنی کچی سیتییه‌مم هات!

هه‌موو ده‌رگا‌کان به‌پروومدا داخرا‌بوون! نه‌مده‌زانی چی بکه‌م؟ خه‌ریک بوو له‌ خه‌مان سێق و دیقم ده‌کرد. بیرم له‌ گوتی‌چکه‌کانم کرده‌وه، و تم یه‌کیکیان ده‌فرۆشم، به‌لام کێ هه‌یه‌ گوتی‌چکه‌ بکری؟! به‌نا‌ئومیدییه‌وه له‌ناو هه‌مان باغچه‌دا دانیشتبووم و لاپه‌ره‌ی رۆژنامه‌م هه‌لده‌دایه‌وه. ببینیم له‌ لاپه‌ره‌ی ئاگادارییه‌کاندا نووسرا‌بوو: (هه‌موو جوژه‌ ئەندامێکی له‌ش ده‌کری). وه‌ک ب‌لێی دنیا‌یان به‌من دا‌بیت، یه‌کسه‌ر ته‌له‌فۆنم بۆیان کرد و پرسیم: ئایا گوتی‌چکه‌ش ده‌کرن؟ وتیان: کابرایه‌ک سه‌ردانی دامه‌زراوه‌که‌یانی کردووه‌ و ده‌لێ یه‌کێک له‌ گوتی‌چکه‌کانم له‌ شه‌رێکه‌دا له‌ده‌ست داوه‌، ئیستا ناتوانی به‌بێ گوتی‌چکه‌کتیب بخوینیته‌وه! له‌ خۆم

له‌رۆژتیکێ به‌هاریدا، پیاوی‌یک که‌ قوڵی ده‌سته‌چه‌بی چاکه‌ته‌که‌ی له‌ناو گیرفانی نابوو، له‌ ژیر دره‌ختێکی چرۆداری ناو باغچه‌ی لاله‌، له‌سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو، له‌گه‌ل کابرایه‌که‌دا قسه‌ی ده‌کرد، دیار بوو تازه‌ خانه‌نشین کرابوو.

راست ده‌فرمووی، گوشاری ئابووری هه‌میشه‌ ده‌بیته‌ مایه‌ی که‌م و زیادکردنی ژبان! ناتوانی نان و گوشت و پۆن نه‌کسری، به‌لام بۆ نمونه‌ ده‌توانی کتیب کرین له‌ به‌نامه‌ی ژبانته‌دا لابه‌دی. مرۆف ته‌گه‌ر خواردن نه‌خوا ده‌مری. به‌لام ته‌گه‌ر کتیب نه‌خوینیته‌وه، وای لێ نایه‌ت. تازه‌ په‌نگه‌ زیاتر گه‌شه‌ بکات. پوخته‌ی قسه‌، وه‌لانی هه‌ندێ شتی نازه‌رووری، زیان له‌مرۆف نادات. من پێنج کچم هه‌یه‌، چواریان به‌نیازی کوربوون له‌ دایک بوون! پێنج ساڵ له‌مه‌وبه‌ر، کچی یه‌که‌مم وه‌ختی شووکردنی هاتبوو. ده‌مبوست به‌شووی بده‌م، به‌لام پارهم نه‌بوو تا جیهاز و بارگه‌ی بووکتینی بۆ پێکه‌وه‌ بنیم، نه‌ پارهی‌کی هیشکه‌شم هه‌بوو نه‌شتی‌کی به‌که‌لک که‌ بتوانم بیفرۆشم. توانای قه‌ردکردنیشم نه‌بوو. رۆژتیکیان له‌ناو هه‌مان باغچه‌دا دانیشتبووم. رۆژنامه‌م ده‌خوینده‌وه، ئاگادارییه‌ک بلاوکرابوووه‌ «کپاری

پرسی: گوټچکه چ په یوه نندیه کی به کتیب خوتندنه ووهه هیه!؟ وتیان کابرا
گوټچکه که ی بۆ ئه ویه له کاتی خوتندنه وده، باسکی چاویلکه که ی بخاته
سه ر. زۆر به خیرایی کاره که ته و او بوو، کچی سییه میشم نارده پتی خوی.
ئیسنا پرچی خۆم درټژکردوو و دیار نییه که گوټچکه یه کم نییه!

سالی پاشتر، نۆزه ی کچی چواره م بوو، به ته و او ی نائومی د ببووم.
له و په ری نائومی دی! له هه مان دامه زرا ووهه ته له فۆنم بۆ کراکه هه ر ئیسنا
پتویستیان به ده ستیکی چه په هیه! له خوشیان ئیدی نه مپرسی بۆ جیانه!
یه کسه ر چوومه نه خوشخانه، دهستی چه په م داو به پاره که ی کچی
چواره میشم نارده پتی خوی، ده ستیکی زۆر چاک بوو، ته نیا په نجه یه کی
شکا بوو، به لام باش ئیشی ده کرد! له و کاتیه وه ئه نگوستیله ی زا وایه تی
خۆم خستبووه په نجه ی دهستی راسته م. ئیسنا ده بی کابرای کپیار چ
ئیشیک به دهسته که ی من بکات! هه رخوا ده یزانیته!

سالی دواتر، ده بو وایه دوایین کچم به شوو بده م! دیسان هه مان بی
پاره یی و هه مان گرفتاری بوو.

هاتمه ئیره و له رۆخ هوزی دانیشتم و بیرم له ئه ندامه کانی دیکه ی
له شم ده کرده وه پی، به هیچ شیوه یه ک نایی بفرۆشیت! ئوتۆمبیل به بی
ئاوینه ی ته نیشته و به بی ده رگا و به بی تایه ی سپیر ده توانیت پروات، به لام
به بی تایه مه حاله. نه ده کرا لووتم بفرۆشم سه رو سیمام تیک ده چوو!
زمانیشیان نه ده کریم، ده یانوت توندو تیره! ئه وان پتویستیان به زمانیک
هیه مه رای بی بکات. ئیوه نازانن به چ ده رده سه ربیه ک ئه و کچه شم نارده
پتی خوی و ژبانی خوی، به لام ئیسنا خۆم له ناو مال و ژبانمدا ئاواره
بوویه! ژنه که م نا هیلی بچمه وه مال و ده لی: ئیدی به چ ئومی دیکه وه
له گه لته د بژیم.

سه رچاوه: گوټقاری ئادینه، ژماره (۹۰-۹۱) نه ورۆزی سالی ۱۹۹۴، ل-۴۷.

تۆنەبووی

ئىبراھىم ھاشمى

ناونیشانی به تهنیا دپریک بۆ نووسیم:

"خهریکه له گهڵ تهواوی یادگار بیه کامندا له ژیر جیقنه و په رامو وچه ی
قه له رهدا ده خنکیم، فریام که وه"

۳

تۆ نه بووی، فه ره نگیس که چه ندین ساله له نیتو چیشته خانه دا خه ریکی
شۆربای برنج به شیر لیتان بوو، میرووله کان تهواوی جهسته یان داگرتبوو،
ئه وه ندهش خۆی خوراندوو، تا گه یشتو ته سه ر ئیسکه کانی، دایکی
فه ره نگیس که ئه مه ی بیستبوو، له لای هه موو ژنانی ده رو دراوسیدا،
هه زاران تف و نه فره تی له باب و بابیرانی فه ره یدوون کردبوو، وتبووی:
ئه وه نده نانه ناداته کچه که م، هه ندی چه نگه کی لیها تووه، بووه ته ئیسک و
پیست. رۆژتیکیان نامه یه کی بی ناونیشانی، به یه ک دپری بۆ نووسی:
"بالتده فرۆشیک بۆ خوازیبیت هاتوو، خۆت ته لاق ده و خیرا خۆت
بگه یه نی."

۴

تۆ نه بووی، وه ختی که فه ره یدوون مردو فه ره نگیس شووی به بالنده
فرۆش کرد، له هه مان شهوی یه که مدا، هه موو خه لکی شار تیگه یشتن که
فه ره یدوون هه موو چۆله که کانی گرتبوو و به بالنده فرۆشی ده فرۆشت.
دایکی فه ره نگیس که ئه مه ی بیست، یه کسه ر سیق ودیقی کردو مرد، له
ته نیشت گۆری فه ره یدوون شار دیانه وه. رۆژتیکیان نامه یه کی بی ناونیشان
به تهنیا دپریک به ده ستم گه یشت:
"به سه رهاتی فه ره یدوون و فه ره نگیس - م بۆ بنوسه."

سه رچاوه: گۆفاری دنیای سخن، ژ(۹۴)، اردیبهشت - ۱۳۸۰ی هه تاوی
(۲۰۰۱ز)، ل-۵۹.

۱

تۆ نه بووی، فه ره یدوون که گیرفانه کانی خۆی پر له به رد کردبوو، به درۆش
له بهردهم تهواوی خه لکی شار وتبووی: ده زانم ژماره ی چۆله که کانی شار
چه ندن! به لام رۆژتیکیان له دهستی ده رجوو، دارلاستیکه که شی نیشاندام.
من چه ندین ساله له مال ده رنه چوو بووم، پۆتینه کانم ببوونه هیلانه ی
چۆله که کان، له ترسانیش ده رگا و په نجه ره م داخستن. رۆژتیکیان نامه یه کی
بی ناونیشان، به تهنیا دپریک به ده ستم گه یشت:
"فه ره یدوون له شاریکی بی چۆله که مرد"

۲

تۆ نه بووی، شه ویکیان کا براهه کی ره شپۆش به خۆو به دوو قه له ره شی سه ر
شانه کانی له ده رگای دا، که ده رگا که م کرده وه، یه کسه ر قه له ره شه کان به ره و
کونی بنمیچی هه یوانه که هه لفرین. ئیستا ئه وه چه ندین ساله له گه ل
تهواوی یادگار بیه کامندا له ژیر جیقنه و په رامو وچه ی قه له ره شه کاندام. شه رم
ده که م یارمه تی له ره شپۆشه کانی کۆلان وه رگرم! رۆژتیکیان نامه یه کی بی

گہلی پاییز

عہلی محمد مد سہ لیمی قہ لعی

خۆی سړیبه وه، وینه کە ی بههردوو دهستان گرت و بهرزی کردو وه
ته ماشایه کی کرد، بزه خه نه له سهه لیسوی گه نجه که وه لاچوو، چەند دلۆپه
فرمیتسکیک له چاوه کانیدا هاتنه خوار، پیره ژن وینه کە ی ماچ کردو وتی:
«خودایه، دایکت بمړی، بۆ ده گریبی؟» وینه کە هاته جوولان! وهک نه وه ی
گیانی وه بهر هاتیبته وه، چاوه کانی لیک دا، گه وره و گه وره تر بوو، له بهردهم
پیره ژن راوهستا. پیره ژن ئیدی وینه کە ی نه ده دی و رۆله گه نجه کە ی خۆی
دهبینی که بهرانبه ری راوهستا بوو ده گریا!!

به زه حمهت هه لسا یه وه و نه ی گرته باوهش و چەند جار گوناکانی ماچ
کرد. گه نجه که شانە کانی دایکی گرت و تۆزیک له خۆی جیا کردو وه و تی:
«دایه گیان، تۆ لیره دا چی ده کە ی ت؟!»

پیره ژن دووباره له باوهشی گرته وه و ماچی کردو وتی: «به قوریانت بم،
رۆله ی شیرینم!»

دایه بۆچی لیره دانیشتوی؟

«سویاس بۆتو خویه گیان، رۆله که مت گه رانده وه»

گه نجه که فرمیتسکه کانی سړیبه وه و تی: «تۆله کوئ بوویت دایه گیان؟
چەند رۆژه به دو اتدا ده گه ریم»

پیره ژن سهه ری رۆله کە ی خسته نیتو دهسته کانی و ته ماشایه کی سهه رو
سیمای کردو وتی: «زمانم لال بیت، ده یانوت له شت بۆته یه ک پارچه
ره ژوو، دلّم هه ر له لات بوو، درۆ ده کە ن!»

له شی من؟ نه خیر هه رکئ و تیبیتی، درۆی کردو وه، من ته نیا بریندار
بووم. پیره ژن له نیتو گریاندا بزه ی هاتی و تی: (تۆ نه بووی له نیتو نه و
نۆتۆمبیلە ی که سووتا؟)

به لئ، من بووم، به لام چی وانه بوو، واده بینی که ساغ و سه لامه تم...

بۆچی زووتر نه هاتیبه لام، رۆله ی شیرینم؟

پیره ژنه که له دار تیله کە ی ته نیشته شه قامه که نزیک که وته وه، سهه ری
ده سوورا! ده ستیکی به دار تیله که وه گرت و دانیشته ته ماشایه کی
ده وره وه ی خۆی کرد. دنیا تاریک بوو، گلۆبی دار تیله که داگیرسا بوو،
شه قامه که چۆل بوو، گه لای دارو دره خته کان له و ناوه دا به رش و بلاو
به ونه وه، (با) ی ده هات و گه لاکانی وه جووله خستبوو. پیره ژن، وینه یه کی
له نیتو ده ستدا بوو، وینه که له نیتو ده ستیدا گه چرابوو! ده ستی خۆی کردو وه،
وینه کە ی ساف کردو به سهه رسامبییه وه تیبی راما! ماچی کرد و به سینگی
خۆیه وه ی قرساندو له پرمه ی گریانی دا، به لام فرمیتسکی له چاوان نه هاته
خوار! له بهر خۆیه وه و تی: (ده ردت له گیانی دایکت که وی دلّه شیرینه که م)

لاوازیکی رهنگ زهرد بوو، کراسیکی هه راوی له بهر دا بوو، کراسه کە ی
شپرو و بوو، جئ جئ ئیسقانه کانی له ده ره وه بوو، دووباره وینه کە ی
له بهردهمی خۆی راگرتو وه و زهینیکی دابین! وینه ی گه نجیکی جوانی نیشان
ده دا، گه نجیک بزه خه نه ی له سهه ر لیتو بوو!! پیره ژن به شپوه یه ک ته ماشای
وینه کە ی کرد، فرمیتسک له چاوه کانیدا فواره ی به ست و به خور هاته
خواره وه وینه کە ی له بهر چاو تاری کرد! به پشتهی ده ستی فرمیتسکه کە ی

(گه نجه كه سهرى خوڤى دانه واندا، تا دايكى چاوى به فرميسكه كانى نه كه وى)

زور له ميژنييه كه هاتومه ته ئيره، له تاران له نه خوڤخانه بووم.
پرينه كه م خراب بو، نهمده توانى بيمه لات.

پيرهژن ديسان سهرى روله كهى خوڤى له نيو دست گرت و وتى: خودايه
ههر دهرديكى ههيه بيخه سهر گيانى من، ئيستا خو هيچ شويتنيكت ژان
ناكا؟

نه خيتر، ئيدى چاك بوويه وه، ته نيا دووسال له نه خوڤخانه بووم، ئه ويش
شتيكي وانبييه.

پيرهژن دهستى لى بهرداو، دهسته كانى خوڤى بهرز كرده وه و وتى:

خوايه گيان سوپاس... هه زاران جار سوپاس... خواهه گيان...

گه نجه كه راوه ستابوو، ته ماشاى ديمه نى داته پيوى دايكى ده كرد:
دايه گيان، بوچى ليتره كه وتووى؟ بهم ناوه ختهى شهو، له نيو جادان چى
ده كهى؟

ههر تو سه لامهت بيت، رولهى شيرينم، من هيچ شويتنيك نيبه بچمى،
بوكوئى بچم!؟

«واته هيچ كه سينك نه بوو شهو بچيته مالى و لاي بمينييه وه؟»

مالى كى...؟ كه سم له كوئى بوو؟ من له داره تى دنيا دا ته نيا تو م ههيه!

خوزيا منيش ههروهك ئه وانى ديكه بمردام و تو م بهم شيوهيه نه ديبايه.

پيرهژن دهستى خسته سهر ده مى روله كهى و وتى: نا... نا... وامه لى،
خودا دهردى تو بخاته سهر گيانى من، توخوا ئه م قسانه مه كه و ئيدى
نه بتوانى له سهر پى بوهستى و له جيوه كه وته خوار.

گه نجه كه له ته نيشته دايكييه وه دانيشته، جگه ره كهى له گيرفان

دهرهينا و دايگيرساندو مژيكي ليذا، پيرهژن وتى «نابى تو خوڤت شپرزو
نارحت كه يت، من ناهيتم تو خه م بخويت...»

گه نجه كه به چنند مژيكت جگه ره كهى به نيوه كرد، ته ماشايه كى دايكى
كردو كه وته گريان، به دهنگيكي بهرز ده گريا. پيرهژن سهرى خوڤى خسته
سهر رانى ئه و و وتى: له رتي خوا ئيدى ببيره وه ئه گهر ههر به مجوره بگريئي
ئه وا من ديق ده كه م! گه نجه كه ئارام بووه، مژى له جگه ره كه دا، بالوره ي
دوو كه لى له ده مه وه وه دهرنا و وتى: ئه م چنند ساله يه له كوئى بوويت،
دايه گيان؟ چيت ده كرد؟ هه مووم بو ياس بكه دايه گيان...!

له هه موو شويتنيك بووم، ههر شويتنيكى بلتي لتي بووم.

چون بوو كه به مجوره كه وتييه گوشه و كه نارى سهر جادان؟

ئيدى هيچ شويتن نه مابوو كه نه چمى، چوومه هه موو شويتن... هه موو
شويتن...

+ واته له نيو ئه م هه موو خزم و كه سه، كه سيك نه بوو كه ئاگادارت
بيت؟

-- نه خيتر قوربان، كى به كيبه؟ هه ركه سه له بيري خوڤدايه.

+ ئه مه بووه چى؟ كه سيك نه ده بوو پيره ژنيكى وهك تو له مالى خوڤى
بچه وينيته وه؟

- وه لالا بلتم چى... هه نديكيان توانايان هه بوو، به لام ئه م كاره يان
نه كردو و بيانويان دههينا يه وه...!

+ ئاخو توچ بارگرانبييه كت هه يه تا دهره ستى نه يه ن؟

- بارگرانى؟ مه سه له كه ههر ئه وه نيبه، كى ئاماده يه پيره ژنيكى
بيتواناي نه خوڤى وهك من لاي خوڤى رابگرئ!

گه نجه كه جگه ره كهى ته واو كردو قوونكه جگه ره كهى فرى دايه قوژنيك

و وتی: کهواته (دادهی غولام) یش هەر ئاماده نه‌بوو که لای خۆی راتگری؟

- پیره‌ژن سه‌ریکی له‌قاندو وتی: دادهی غولام... های... های... چەند مانگیکی له‌لای بووم، رۆژیکیان بینیم له‌سه‌ره من (فریشته) له‌گه‌لیان که‌وتۆته ده‌ماقاله، منیش ریگهی خۆم گرت و که‌وتمه‌ وای خۆمه‌وه

+ (دادهی غولام) یش هیچ! ئەدی مامه‌ حوسین؟ که‌باوکم زۆر هه‌قی له‌سه‌ر ئەو هه‌بوو، ئەرکی ئەو بوو که ئاگای لیت بیت.

-- باوکی خوا لیخۆش‌بوت! به‌ئێ زۆر هه‌قی له‌سه‌ری هه‌بوو، به‌لام چی بکات؟

له‌کوێ ده‌یتوانی خه‌می من بخوات؟ مامه‌ حوسین، خه‌رجی ژن و منداله‌کانی خۆی پێ مه‌یسه‌ر نه‌ده‌کرا! چ جای من!

(له‌رزینیک سه‌رتاپای پیره‌ژنی ته‌نی)

گه‌نجه‌که‌ پرسی: ئەدی کاک خه‌سه‌روی؟ کاک مه‌حموود، فه‌ره‌اد...؟

ئه‌وانه‌ هه‌موویان خزم و که‌س بوون، من مرده‌بووم، خۆ ئه‌وان نه‌مرده‌بوون؟

-- له‌پێی خوا ئیدی باسی مردن مه‌که‌! چونکه‌ رۆژگارای لیها‌توه‌ خزم و که‌س و کاری نزیکیشم ئاگایان لیم نه‌بووه‌! چ جای ئه‌وانی دیکه‌. تو خه‌م له‌م شتانه‌ مه‌خۆ...

+ باشه‌ ده‌توبست بجیته‌ لای (سه‌وسه‌ن)، خۆ ئەو کچی خۆت بوو.

-- سه‌وسه‌ن؟ به‌خۆی خه‌می ئه‌وه‌نده‌ که‌م نه‌بوو، ئیدی منیش به‌ده‌ختی خۆمی بۆیخه‌مه‌ سه‌ر و بپرو بیانوو بده‌مه‌ ده‌ست مێرده‌ مل هوپه‌که‌ی و کچۆله‌که‌م بپچاره‌ بکات و له‌ماله‌وه‌ی ده‌ریکا.

گه‌نجه‌که‌ش ده‌ستی له‌چۆکان وه‌هیناو وتی: (ئه‌ی خدا، ته‌ماشاکه‌ چ رۆژگاریک داها‌توه‌! هیچ که‌س ئاماده‌ نه‌بووه‌ ئەم پیره‌ژنه‌ بعه‌وتینته‌وه‌... لێی گه‌راون تابکه‌وتیه‌ گوێشه‌ وکه‌نارو سه‌رجادان... ده‌ستی کرد به‌گریان... پیره‌ژن وتی: تا ئەو راده‌یه‌ خۆت سه‌غله‌ت مه‌که‌ گیانه‌که‌م! ته‌نیا ئاره‌زووم

ئه‌وه‌ بوو جارێکی دیکه‌ بتبینمه‌وه‌ ئیدی هیچی دیکه‌م ناوی... گه‌نجه‌که‌ جگه‌ره‌یه‌کی دیکه‌ی داگیرساند، هه‌ردووکیان بیده‌نگ بوون و که‌وتنه‌وه‌ بپه‌رکردنه‌وه‌. چەند چرکه‌یه‌ک به‌سه‌رچوو، گه‌نجه‌که‌ ده‌ستی به‌ده‌سته‌کانی دایکی داده‌هیناو پرسی:

دوای من که‌لوپه‌لی مال‌ه‌وت چی لێ کرد؟

-- که‌لوپه‌له‌کان... های... های... پینچ شه‌ش مانگیکی دوای رۆیشتنی تو، خاوه‌ن مال‌ وه‌ده‌ری نام، منیش چوومه‌ مالی غولام! هه‌مان شوین، مه‌به‌ستم له‌ (عه‌لی) کوره‌که‌یه‌تی که‌ هه‌میشه‌ سه‌ر خۆشه‌و هه‌موو شته‌کانی یه‌که‌ یه‌که‌ له‌نیو ده‌ستم ده‌ره‌یناو به‌ (با)ی دا.

+ پاشان چیت کرد؟

-- چوومه‌ مالی (حوسین)ی مامت، ئەو بپچاره‌یه‌، گوزه‌رانی زۆر خراپ بوو، خۆی پتوبستی به‌یارمه‌تیدان هه‌بوو

گه‌نجه‌که‌ ددانه‌کانی خۆی جی‌پ کرده‌وه‌ وتی: ده‌بوايه‌ له‌لای ئەو بمابایته‌وه‌... بمابایته‌وه‌... دایه‌گیان!

- مامه‌وه‌، رۆله‌... هه‌وت... هه‌شت مانگ لای مامه‌وه‌ (روقیه‌)ی ژنی نه‌خۆش بوو، حوسین هه‌رچی هه‌یوو، نه‌یوو لێی خه‌رج کرد، ده‌ردی بێ ده‌رمان بوو، ئیدی له‌وێ خۆم به‌زیاد ده‌زانی...

گه‌نجه‌که‌ هه‌لسایه‌وه‌: (هه‌لسه‌ دایه‌گیان... هه‌لسه‌... هه‌لسه‌... بالیره‌ برۆین... هه‌واسارده‌).

پیره‌ژن درێژه‌ی به‌قسه‌کانی خۆی دا! لیره‌ به‌دواوه‌ که‌وتمه‌ رێی خوا... له‌پۆخ شه‌قام و کۆلانا‌ن داده‌نبشتم، هه‌رکه‌سێ دلێ به‌حالم بسووتایه‌، یارمه‌تی ده‌دام شه‌وانه‌ ده‌چومه‌ مالی حوسین.

+ ئەدی ئەم شه‌و بۆ نه‌چوویته‌وه‌ مالی ئەو؟ له‌نیو ئەم هه‌وايه‌ سارده‌دا چی ده‌که‌یت؟!

-- روقیه مرد، حوسپین - یش دهستی مندالّه کانی خۆی گرت و ئەم شارە بەجێ هێشت... وتی دەچمە تاران... ئەو ئیشی لیبی، ئەو رویشتی ئیدی شوپنیک نەما سەری پیکەم!

گەنجەکه دەستی پیرەژنی گرت و لەجیتی خۆی هەلساند.

پیرەژن وتی: بەراست پێم نەوتی، چەند جارەن چوومە مائی کاک خوسرەوی و فەرهادو... لەهەرمالییک چەند روژیک مامەوہ بینیم ژن و مندالّه کانیشیان نارەحەت دەبن... بینیم مائی ئەوانیش شوپنی من نییە! لەگەڵ کۆخین پالی بەرۆلەکهی خۆی ناو وتی: لیبە دەواوہ بەمجۆرە لەنیو کۆلانان و سەرچادان سەرگەردانم...!

+ باشە شەوانە چیت دەکرد دایەگیان؟

-- شەوانە... ئەو شەوانەیی که هەوا ساردنەبووایە، هەمان گۆشەو کناری ئەم جادانە شوپنیم بوو، وەختی که هەواش سارد دەبوو دەچوومە کاولگە خانوویەک که لەو کۆلانەیی خوارتر ئەم شەویش خەریک بووم بچمە هەمان شوپن، بەلام سەر سوورانیکم تووش هات، ئیدی نەمتوانی برۆم! تەماشەییەکی روژلەکهی کردو درێژەیی پێ دا: (خوا تۆی بۆ کۆمەکی من هەناردووه، ئەگەر نەهاتبووای... کارم تەواو بوو...!)

گەنجەکه لیوانی خۆی دەگەزی و بەزەحمەت پێشی لە گریبانەکهی خۆی دەگرتووه، کەوتنەری، پیرەژن دەشەلی، کەچەند هەنگاوێک بەرەوپێش رویشتن، پیرەژن پرسى: ئیستا بەرەو کۆیم دەبەیت، دەردت لەگیانم کهوئ! گەنجەکه وتی: ئیدی دەتەمە شوپنیک!

(کەوتنەری) پیرەژن پرسى: ئیدی بەرەو کۆی دەروین؟

+ لەم دەورو بەراندا دوو ژوورم بەکری گرتووه، دەتەمە ئەوئ!

-- (خودایە هەموو دەردیکی بێتە من) بەدرێژایی شەقامەکه دەرویشتن، ئۆتۆمبیلیک بەزەحمەت بەشەقامەکه دا رەت بوو! که کەمیک

چوونە پێش، گەیشتنە ناو کۆلانیک، خانووەکانیان یەک یەک لەدوای خۆیان بەجێ هێشت و لەبەردەم خانوویەکی دوو نەوێدا وەستان!

گەنجەکه وتی: (شوپنەکه ئیبەرەیه!) لە زەنگی دەرگاکی دا.

پیرەژن نەیتوانی لەسەر پێ بوەستی، دانیشت، چاوەروانی درێژەیی کیشا! گەنجەکه چەند جارێ زەنگەکهی لێ دایەوہ! بەلام هیچ کەس دەرگاکی نەکردووه، پیرەژن سەرماي بوو، دەلەرزى، بەزۆری هەلسایەوہ خۆی لەدەرگاکی نزیکی کردووه، پەنجەیی بەدوگمەیی زەنگەکهوہ ناو چەند چرکەییەک پەنجەیی خۆی هەلنەگرت!

دەنگی تریهیی پێشەکی هاتە بەر گۆی وکابرایەک دەرگاکی کردووه، کابرا خەوالوو بوو، وتی: بەم نیوہشەوہ چیت لێ قەوماوہ دادە. پیرەژن دەستی خۆی بەدیوارە کهوہ گرتبوو تا نەکەوێتە خوارووه، که دەرگاکی کرایەوہ، ویستی بچیتە ژوورەوہ، بەلام کابرا پالیکی بۆ دووہ پێوہناو وتی: بۆ کۆی... بۆ کۆی؟

-- ئەمە مائی کورەکهمە! دەمەوئ بچمە مائی کورەکهم، برۆ ئەو لاوہ با بیبینم...!

کابرا تەماشایەکی سەرتاپای پیرەژنی کردو جارێکی دی پالی پێوہنا بۆ دووہو وتی: برۆ دایە برۆ... دیارە دلێت خۆشە! کورەکهت چ جۆرە ولاغییکە...!

پیرەژن توورەبوو، چاوی بەئەرزەکه دا گێرا، بەلام هیچ بەردی نەدی! هاواری کرد: (ون بەلەبەرچاوم، قسەیی خراب بەکورەکهم نەلێبی، ئەگەر نا میتشکت دەپێنم...!!) ویستی بەزۆری بچیتە نیو ماله که، کابرا بەرۆکی پیرەژنەکهی گرت و تیبی هەلدا بە نیو کۆلان و وتی: برۆ لەم ناوہ، پیرەژنی شپێت و ویت! دەرگاکی بەتوندی پێوہدا و کلۆمی دا.

پیرەژن پشتا و پشت کەوتە سەر زەوی و لەگەڵ کەوتنەکه دا خزی و

گه‌یشته بن دیوارپیک، دهستی خوئی به دیواره‌که گرت، هه‌لسایه‌وه
ته‌ماشایه‌کی ده‌ورو به‌ری خوئی کرد، خوئی به‌تاک و ته‌نیا بینییه‌وه ده‌ستی
به‌نالین و گریان کردو به‌شه‌له‌شه‌ل له‌و ناوه‌ دوور که‌ته‌وه، له‌کو‌لان‌ه‌که
ده‌رچوو، گه‌یشته شه‌قامه‌که، چهند هه‌نگاو‌یک به‌ره‌و پیشه‌وه چوو،
له‌گوشه‌یه‌کی شو‌سته‌که که‌وته سه‌ر زه‌وی! بای ده‌هات و هه‌واش سارد‌بوو،
ده‌بیری

کازیوه بوو هه‌وا که‌م که‌مه خه‌ریک بوو رو‌شنه‌ن ده‌بووه، پاک‌که‌ره‌وه‌یه‌ک
(شو‌سته مای‌یک) خه‌ریک بوو گه‌لا و ه‌ریوه‌کانی سه‌رشه‌قامی ده‌مائی!
وه‌ختی گه‌یشته نزیک‌ی پیره‌ژن، وه‌ستاو ته‌ماشایه‌کی کرد، پیره‌ژنی بینی
که‌وتیوه سه‌ر زه‌وی، چاوه‌کانی ئه‌بله‌ق مابوون، به‌لام هه‌ناسه‌ی لی برابوو،
پاک که‌ره‌وه‌که ته‌ماشای ده‌ستی پیره‌ژنه‌که‌ی کرد، وینه‌یه‌کی له‌نیو
ده‌ستیدا‌بوو، وینه‌که گه‌نجیکی جوان و جاحیلی نیشان ده‌دا که بزه‌خه‌نه‌ی
له‌سه‌ر لیوان بوو.

سه‌رچاوه: گۆفاری (ادبستان) ژماره (١٦).

نہو کہ رویشکھی دیویست بیٽہ نادرہیزاد

حہمید رہزا سہفائی

ئەوکات ھەموو ئازەلان لىم دەترسىن و بۆ بەخىرھاتنم ھەمىشە لەسەر پىن و لىم دەپىچنەو ھە خواردنى باشم بۆ دىن: كە لەنىو ھە دارستاندا پىياسە دەكەم، دەلىن: پوولى زۆر گەورە بوو و خۆزگەمان بەخۆى كە پلەو پايەى بەرزە. بەكورتى نام دەكەويتە رۆنى..

بەلام توولى قسەى نەدەكرد! ھەموويان بەكرو كىپى چاوەروانى بوون، بەلكو ھەكو خۆيان گوتىيان لە كارەكەى ئەوئىش بىت. گوتچكەكان قولاغ بوون، بەلام توولى ھەر بىسەنگ بوو! دايكەكەى پرسى: رۆلە بۆچى قسەيەك ناكەيت؟ خىراكە بلنى تۆ دەتەوئ چ ئىشىك بەكەيت!؟

كەروئىشكە بچكۆلەكە، سەرى خۆى داخست و لەسەرەخۆ وتى: دەمەوئ بچم بىمە ئادەمىزاد! دايكەكە ھەك ئەوئى دوزمىنىك ھىرشى كرديتە سەر، يەك پىن خۆى ھەلداو ھاوارى كرد: نەخىر.. نەخىر.. نابى تۆ ببىتە ئادەمىزاد! چونكە بوون بەئادەمىزاد، كارى ھەمووكەسىك نىبە، مەگەر شىت بووى!؟ ئەسەن لەنىو ئەم دارستانە پىن سەرورەدا، ئادەمىزاد بەكەلكى چى دىت!؟ نەخىر، نابى تۆ ئەم كارە بەكەيت! ھەتا بىر كەردنەو ھەش لىتى گوناھە!! چ جاي ئەوئى قسەى لى بەكەيت! لەو ھەش خراپتر كارى لەسەر بەكەيت!! بوون بەئادەمىزاد بەچ كەلك دىت؟ بەلام كەروئىشكى بچكۆلە بريارى خۆى دابوو، ئەو دەبوایە ھەر ببىتە ئادەمىزاد!

چەند رۆژىك بەسەر چوو، رەنگ و رووى توولى بەستەزمان رۆژ بەرۆژ زەردتر دەبوو، ھىشك بىو، ئىتر ئەو تەرپو برىبەى چەند مانگىك لەو ھەوئىشى تىدا نەسابوو.. بەزۆرى دەچوو پەنايەك و بىرى دەكردەو. دايك و براكانى خۆشى بەراددەيەك خۆش دەوئىست كە ئامادە بوو گىانى خۆى لە پىناوياندا دانى، بەس ئەوان بەدلتەنگى و غەمبارى نەبىنى، بەلام شتىكى دىكە ھىزو تواناى پى دەدا تا لەگەل ھەست و سۆزى خۆى بەجەنگى و ھەموويان ھەلابىنى و بچى ببىتە ئادەمىزاد.

توولى نەيدەزانى ئەم شتە چىبە!؟ بەلام ئاگای لە تواناى خۆى ھەبوو،

ھەبوو نەبوو، لەنىو دارستانىكى چردا كەروئىشكىك دەژيا، كە خاوەنى سى بىچوو بوو بەناوى (ئوولى و پوولى و توولى).

ئەم خىزانە ژيانىكى خۆشيان ھەبوو، ھەرەختى كە دايكەكە بۆ پەيدا كەردنى خۆراك لەمالەو دەردەچوو، ئەم سى براى، لەنىو دارستانەكەدا بەكەيف و شادى دەستيان بەگەمان دەكرد، رۆژەكان بەخۆشىبەو يەك لەدواى يەك تىدەپەرىن و بىچووھەكانىش رۆژ لە رۆژ گەورەتر دەبوون تا ئەوئى كە رۆژىكىان دايكەكە، بانگى ئوولى و پوولى و توولى كەردو وتى: (رۆلەكانم ئىدى ئىو گەورەبوون و تىگەيشتون و دەتوانن بريار لەسەر ئايندەى خۆتان بەدەن كە چ كارى بەكەن.)

ئوولى وتى: دەمەوئ بىمە پزىشك تا ھەموو ئازەلانى دارستان رىزم لى بگرن و ھەر قسەيەكىشيان بۆ بەكەم، پى ئەوئى ھىچ بەلگەيەك بەپىنمەو، چاوەبەنە سەرىك و قىبوولى بەكەن، ھەرەو ھە چونكە نەخۆش لەم دارستانەدا زۆرن، ئەوا دەبە پارەدارو خانووبەكى گەورە دەكەم و ناوبانگم ھەموو شوئىك دەگرتەو.

پوولى وتى: من دەمەوئ بچم لەلای شىر، پاشاى دارستان ئىش بەكەم،

هەر ئەو توانایەش بوو کە شەو پێکەنی و وتی: بەژن و بالایی بەرز خۆ نیشانەى بەئادەمیزادبوون خەودابوون، ئەوی لەنیو جی و بالینگانی گەرم و گور بەدەرناو بەدریژایی شەو پێی بری و نزیکى دەورووبەری بەیانی، لە رۆخ ئەم جوگەلەیه خەوی لێ کەوت کە بەتەنیششت دارستانە کەدا تێدەپەری، ئەوەندە ماندوو بوو، ئاگای لێ نەبوو، چەند دەبێ خەوتوو! لەگەڵ گەرمای خۆرەتاو بەئاگا هات، گێژ ببوو، نەیدەزانی ئیترە کویتدەرە؟ بۆچی لێرەیه؟ پاشان بەسەرھاتی شەوی پێشتری خۆی ھاتەوہبیر، رینگا درێژ بوو، کاربش گرینگ بوو... کەرویشکی بچکۆلە کەوتەوہ رێ، رۆیششت و رۆیششت تا گەیشتە گویدرێژتیک، لەبەر خۆبەوہ وتی: ھەبێ و نەبێ ئەوہ ئادەمیزادە. چووہ پێش و سلاوێکی لێ کرد، گویدرێژە کە خەربکی گیا خواردن بوو وتی: بەیانیت باش!

توولی پرسی: ببووہ تۆ ئادەمیزادی؟!

گویدرێژ وەلامی داہوہ: نەخیر، بەلام چۆن ئەم بیرەت بەخەیاڵداهات؟! توولی وەلامی داہوہ: بەگوێبە درێژەکانت.

گویدرێژە کە پێکەنی و وتی: ئەم گوێچکە درێژانە بۆئەوہیە کە فەرمانەکان باش بیستم تا بەھوہس و ئارەزووی خاوەنەکەم رەفتار بکەم، بەلام ئادەمیزاد پێویستی بەفەرمان نییە، ئەگەر دەتەوێ بیبینی لەم رینگایەوہ پڕۆ.

توولی دوای خواحافیزی کەوتەوہ رێ.

رۆیششت و رۆیششت تا گەیشتە زەرافەیک، لەبەر خۆبەوہ وتی: ھەبێ و نەبێ ئەوہ ئادەمیزادە، باچمە لای و بیمە ئادەمیزاد.

چووہ پێشی و سلاوی لێ کرد و وتی: ببووہ تۆ ئادەمیزادی؟ زەرافە کە تاماشایەکی بەر پێی خۆی کردو، وتی: نەخیر، بەلام چۆن ئەم بیرەت بەخەیاڵداهات؟! توولی وەلامی داہوہ: لە بەژن و بالایی بەرزت!

ئەویش پێکەنی و وتی: بەژن و بالایی بەرز خۆ نیشانەى بەئادەمیزادبوون نییە! من بەوہبەژن و بالاییە بەرزەم خواردن لەو بەرزایبەوہ و دەدەست دینم، بەلام ئادەمیزاد خواردنی ئەو بەرزایبە ناخوات، تا پێویستی بەبەژن و بالایی بەرزى وەکو من ھەبیت. ئەگەر دەتەوێ ئەو بیینی، لەم رینگایەوہ پڕۆ. توولی دیسان کەوتەوہ رێ دوای برینی ماوہیەکی زۆر، چاوی بە (گا) یەک کەوت، لێی چووہ پێش و دوای سلاوکردن و ھەواپرسین، پێی وت: تۆ ئادەمیزادی؟!

(گا) وتی: نەخیر، بەلام چۆن ئەم بیرەت بەخەیاڵداهات؟! توولی وتی:

بەھۆی قۆچە درێژەکانتەوہ!

ئەویش بزەبەکی کردو وتی: ئەمە ھۆکاری بەرگری لە خۆکردنە و شەری پێ دەکەم و خواردنی زیاتری پێ پەیدا دەکەم، بەلام ئادەمیزاد لەسەر خواردن شەر ناکات، ئەگەر دەتەوێ بیبینی پڕۆ سەرھوہتر.

توولی بەستەزمان ماندی و شەکەت بوو، ھەندێ جار قسەکانی دایکی بەبیرەخۆ دەھینایەوہ (بوون بەئادەمیزاد کاری ھەموو کەسیک نییە!).

خۆر تا دەھات لە ناوہراستی ئاسمان نزیکتر دەبووہ و برسێھتی و تینوویەتی کەرویشکە بچکۆلەى شپرزەدەکرد، ئیستا ئەو تینگەشتبوو کە بوون بەئادەمیزاد کارێکی ئاسان نییە!

لە کاتیکدا کە نقوومی بێرکردنەوہ ببوو، لەسەرەخۆ ھەنگاوی ھەلدینا، چاوی بەدوومندالی جانتا لەشان کەوت، دیاربوو لە قوتابخانە دەگەرانیوہ.

لەبەر خۆبەوہ وتی: ئەوانە کە ناتوانن بینە ئادەمیزاد، ئیدی لە پای چی پرسیار بکەم؟ باشتر وایە لەسەر رۆیشتنی خۆم بەردەوام بم، بەلام دەنگیک هات و توولی بچکۆلەى لە رۆیشتن راگرت! گوێی لێ بوو یەکیک بەدەنگێکی بەرز بەھاواریکەى خۆی دەوت: تۆ ئادەمیزاد نیت!.. تۆ ئادەمیزاد نیت!..؟

گوټچکه کانی توولی وشت بیوون وله جیتی خوئی نه ده جوولا، دهیوبست گوټی له هه موو قسه کان بیت. توولی له نامانجه کهی خوئی نزیک که و تبهوه، ده بوايه زور و ردین بووايه. منداله که به هاوړتیه کهی خوئی ده گوت: (تو ئاده میزاد نیت؟) چونکه نه مړو به زوری و به تویری خوراکت لی سهدم، بو ئه وهی هاواریش نه کهم، تیروپرت لیدام! له وهش خراپتر، وهختی بو شکایهت چوومه لای ماموستا، تو چهند قوتابیهکت له دوسته کانی خوت کو کردبووه له وانهی که لیت ده ترسان، هه موویان وتیان گوايه من درو ده کهم و تو هه رگیز خوراکت له من نه ستاندووه و لیشته نه داوم!!

ماموستاش پروای کردو وای بوچوو که من درو زنیکی گه ورهم، بوئه ده لیم تو ئاده میزاد نیت... ئاده میزاد نیت... تا بيمه هاوړیت.

تو که ئاده میزاد نیت، هیچ یه که له دوسته کانیشته ئاده میزاد نین، ئه وان ترسنوکن، به هوئی ئه وانه و بهوو که تو زولمت له من کرد، ئه گهر ئه وانه به مجوره یه نه بووان، ئه و حه قیقهت ده رده کهوت و ماموستاش به راست و دروستی تیده گه یشت! ئیدی من ئاماده نیم له گه ل تو دا چیدی قسه بکه م.

توولی به باشی گوټی خوئی قولاغ کردبوو، جوان گوټی له قسه ی منداله کان بوو، له به رخوبه وه وتی: ئیستا تیگه یشتم بوون به ئاده میزاد هه تا بو ئاده میزاد خویشیان کاریکی ئاسان نییه! بوون به ئاده میزاد زور شتی پی ده وی، پیویسته کارو کرده وهی راست و دروست و ئه مانه تدار بی، پیویسته راستگوو بوئرو نه ترس بی، من که ئاده میزاد نیم، به لام لیتره به دواوه هه ول ده دم که ئه و سیفه ته باشانه ی ئاده میزادم تیدا بیته دی.

سه رچاوه: گوټاری (پیام شادی)، ژ(۱)، زنجیره ی (۲۵)، سالی سییه م ل

.۲۳-۲۱

پیراست

7 ودهوشه‌ی شازن - موجته بامینه‌وی
23 تاریکخانه - سادق هیدایهت
37 په‌لکه پرته‌قال - سه‌مه‌دی به‌هره‌نگی
47 زه‌ید عه‌لی خان - خوسره‌وی شاهانی
55 مه‌راق کردن - خوسره‌وی شاهانی
65 چیرۆکیکی بی ناو - فه‌ریده خیره‌تمه‌ند
71 فروفیلتی سیاسی - یوسف ئیعتیسام ئەلمولک
77 نامۆزگاری دالاش - یوسف ئیعتیسام ئەلمولک
81 قه‌ل و کۆتر- یوسف ئیعتیسام ئەلمولک
87 دروستکردنی کیک - ئەبو لقاسم حاله‌ت
91 له‌ده‌فته‌ری یاداشتی ده‌قی‌کدا - ع. شکرچیان
97 له‌رۆژیکی بی هه‌موو شتیکی به‌هاریدا - عومران سه‌لاحی
108 تۆنه‌ بووی - ئیبراهیم هاشمی
107 گه‌لای پایز - عه‌لی محه‌مه‌د سه‌لیمی قه‌لعه‌یی
119 ئەو که‌رویشکه‌ی ده‌یوبست بیته‌ ئاده‌میزاد - حه‌مید ره‌زاسه‌فایی